بسم الله الرحمٰن الرحيم ؕ

(ټول حقوق د مصنف په حق کښې خوندي دي)

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	د لفظونو په سينو کښې
نوم:	شېرعالم
قلمي نوم :	پرېشان محسود
د پلار نوم :	اينځرګل
قوم:	محسود (مسيد) سويلي وزيرستان (چګملائی)
د زېږون نېټه:	1988
کمپوزنګ:	پخپله (پرېشان محسود)
بيه:	۲۰۰ روپۍ
فېس بك آدرس:	پرېشان محسود
د چاپ شمېر	۵۰۰
د چاپ کال	اپرېل 2018
چاپځای	اعراف پرنټرز پېښور

چاپ کتاب : دړد او بهير (اګست 2015)

Ketabton.com

سينو کښې

شاعر:
شان محسود

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترون

(وینې خوبونه)

ای ، زه چې په ویښه کوم خوبونه وینم
هم له هغو خوبونو
نه مې یو خوب ولیدو
چې د جنګونو د انسان دلاسه
یَوهٔ د لسو شپو د غېږي بچي
په وینو سره شهیده خپله مورکۍ
سره د وینو د شیدو رودله

پرېشان محسود

ډالۍ

خپلو دوه بچو

خیام الهام

او

رومی رازی
ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتیب

شمېر	عنوان	مخ
1.	هر سحر دې چې جمال نوي ظهور کا	11
2.	که جلوه ده او که نور دے	12
3.	که یم په سیوري که په لمر خوښ یم	13
4.	ستا خبرې د پام وړ دي	14
5.	بیا وخت د تقاضې جوړه کړه لار په ائینه	15
6.	چې ځنځیر نغمه نغمه شو	16
7.	مخ دې د کتو شو او که توان مې نظر اوموند	17
8.	حسن لېوني وبل چې د زړونو سینې خیرم	18
9.	مرض مې ستا د عشق چې د ځیګر سره شو غاړه	19
10.	چې مې تللې ښکلې یار دې له اغوشه	20
11.	دا عشق مې مستانه وو که په ساز کښې وه مستي	21
12.	ښکلې زړه ښکلې نظر لرم ځل مخې	22
13.	خوب د ولې چې شي ولې پاتې	23
14.	ښۀ ده چې سر ته ارمان اونۀ رسي	24
15.	زما یار لېونې ګورئ ، چې په شپه ځي	25
16.	زه د ستا په غم کښې ژاړم او تۀ خاندې	26
17.	د بانو خوکې دې اشنا په پردو زړونو لګي	27
18.	د غزل شپه ده غزلزار یمه نن	28
19.	وختونه اړول نۀ دي دې دهر کښې ژوندون دے	29
20.	پوهېږم نۀ هستي او که زما د مستي سوال دے	30
21.	وایم درته وایم خو خبرې ته مې پرېږده	31
22.	ښکته څۀ دي بره څۀ دي؟	32
23.	دا دعشق چې دومره زور دے	33

24.	پۀ یو ګل کښې خو تش رنګ دے او بهاردے (نظم)	34
25.	یار چې بیا کړل تور باڼه په هنر پورته	35
26.	عقل به ومنې، جنون مې ژوند اسیر نه منې	36
27.	کاروان روان دے، ژوند په رفتن دے	37
28.	له به خو په اور ورتیږې د ځیګر سوز	38
29.	ستا د زلفانو دا مستي مې په دار وخېژوي	39
30.	ژوندون خو ای زړګیه د ارمانه سره خوند کا	40
31.	سترګې سرې زما د یار بلې ډیوې	41
32.	سپین بشر ئې منور افتاب د حسن	42
33.	کله یوه او کله بله، بهانې کا	43
34.	وطن مو بدو سترګو ته سمسور نه دے پکار	44
35.	خدای دې مۀ کړي په ایمان چې څوک غریب شي	45
36.	غمګین ماښام (نظم)	46
37.	متې د جلال چې وي زور به د جمال یوسي	47
38.	پۀ ائینه کښې وم هم وم د ائینې نه بهر	48
39.	و سپین مخ وته دې دومره ډېر په ځیر شم	49
40.	د ګلشن و سبل ته ځي په ګشت د ګلو	50
41.	ازاد نظم	51
42.	د زړۀ پۀ کسو مې وکسه ، ډېر بې وسه یمه	52
43.	هله راګوره، هله چې مرمه	53
44.	جانانه ما د ژوند د رېګذارونو تصویرونه	54
45.	راښکاره شه پستې شونډې ګفتار وکا	55
46.	یو ارمان (نظم)	56-57
47.	ستا غرونه غرونه غم نور پۀ زړګي نشم نیوے	58
48.	کوم سپرلے دے چې مې ګل پکښې بوی کړے	59
49.	خاورې مې ارمان دے لېونے یمه	60
50.	ستا په نامه مې شه اغاز سحر	61

(c) ketabton.com: The Digital Library

.51	یو رنګین غوندي ماښام وي (نظم)	62
.52	مونږ دارته نهٔ ګورو وطنه مونږه درته ګورو	65
.53	دشت دے د ژوند د مزلونو وخت دے	66
.54	چارې په ما مهٔ کړه چې زه کړمه خپلې چارې	67
.55	ستا په اوښکو مې دزړهٔ شمع بلیږي	68
.56	سپرلے او خزان (نظم)	69
.57	پټ شوي دا له ذاته په سرونوکښې سرونه	70
.58	وطنه کوم کهنډر دې وژاړمه	71
.59	ستا د سترګو په نشه مست په دا بنګ زهٔ	72
.60	په فطرت کښې په حېرت کښې یم جانانه	73
.61	دا قدر د انسان چې د حېوان نه شوکم ولې؟	74
.62	پهٔ سحرکښې چې رندي ستا د جمال کړم	75
.63	د سکول د ماشو مانو دپاره (ترانه)	76
.64	کورینه ژانګ دي که دي میژ دي توس په غرهٔ کښے	77
.65	د جانان د لونګینو سترګو خوب یم	78
.66	زه چې په سیل د کائنات ووځمه	79
.67	شوندې پرانیزه په ناز	80
.68	یاره اړوې چې په کوم لوري مخ	83
.69	زه خو ستا د مستۍ بنګ یم	84
.70	سکښي ماښام شو ، دریاب ودریږي (نظم)	85
.71	بیا مې والوتے د خیال په دشته زانې	87
.72	رند خو نهٔ یم چې به تل درته سلام کړم	88
.73	د ژوندون په دې لوی بحرکښې یو خس یم	89
.74	زما د ترهٔ زوئ د (نقیب الله شهید) په نوم	90
.75	ګوټ راباندې وڅښه مایوسي ساقي ګناه دے	91
.76	دستا دوا دوا اوبهٔ زما وطنه (ترانه)	92
.77	شپه کښې رڼا د سپوږمۍ ستورو څهٔ ، چې بربلیږي	94

.78	نن له سحره څه قضا ډېره ده	95
.79	چې حق حېران دمېخانې ورهٔ کښې دې اودرولم	96
.80	د یوې پېغلې سندره	97
.81	د سوي زړهٔ خبره چاته وکړم	98
.82	بې مطلع غزل	99
.83	وقت پیری (نظم)	100
.84	زوړ واسکټ زړه کمبله به رواخلم	103
.85	زه خو بې مثله محبت پېژنم	104
.86	قوالي	105
.87	د حیا او د بقا دنیا ته ګورم	107
.88	تنهائي (نظم)	108
.89	راشه لږ واوره زما سترې غزل	110
.90	پاکه خاوره (ترانه)	111
.91	نغمه کړه پورته سرودنوازه	113
.92	اې لمر مخیه (نظم)	114
.93	دهجر شپه مې مېلمانه ده رانه ځان ورک شوے	115
.94	هر وګړې مو د قام که باهنر شي	116
.95	هغه وخت هغه خبرے (نظم)	117
.96	ستا د سپینو لاسو جام په ما روا شه	119
.97	چاته مرونده، چاته شو قبر سکون	120
.98	بېدار سرېه	121
.99	داچې پورې په دې غرونوکښې میشتهٔ دي	122
.100	باران پهٔ غرهٔ وربدهٔ	123
.101	شبنم که ګل وته ښکلا بخښله	124
.102	ولې ؟ أزاد نظم	125
.103	سبا بیا (نظم)	126
.104	دګل د خاموشۍ نه وه د چا خاموشي زیاته؟	127

(c) ketabton.com: The Digital Library

.105	ای انسانانو!!!! (نظم)	128
.106	دومره حسن ستا د سترګو په چینه کښې	131
.107	په دې ورایه توره ډېره نوم زما دے	132
.108	کبر خو دې زده دے (سندره)	133
.109	راشه زاهده! چې خیال سر پورته کړو	134
.110	لمر (نظم)	135
.111	د خاکي آدم وجود (معرا نظم)	137
.112	تا د خیال پۀ لاسو ونیو ماته ګل	138
.113	انسان خفه دے (آزاد نظم)	139
.114	مړي دي راپاڅي د ژوندو پۀ غم دي وژاړي	142
.115	د خدایي تصویر (نظم)	143
.116	وجودونه وو پۀ لار باندي روان وو	144
.117	افسانوي خیال (آزاد نظم)	145
.118	دا چې سپرلے وغزیږي بیا	151
.119	کله کله خو جام پورته شي له خونده	152
.120	د نمرود سرکشي (نظم)	153
.121	سبا تګ دے	157
.122	مړه کوشش کښې چرته ده کامیابي!!!نظم	159
123	همت (نظم)	160
124	مزل (نظم)	161
125	مونږه د دوران سترګي لیدلے دي	163
126	وحشته! (نظم)	164
127	چې بې سببه مې قلم پورته کړو	167
128	نابودي د خزان راغله د ګلشن پۀ ګردون هسې	168
129	ولے تۀ ماپۀ دې قصه آشنا حیران پرېږدے	169
130	تر یو جهان ئې ګوره بل جهان دے هسې لوی	170
131	چې طلب ئې کوي دا حق د هغو دئ	171

132	پۀ نرګس پسې بیماره لونګینه	172
133	مړګي خو حق دے چې مړګونه نۀ وے	173
134	ای وایه تر اوو اسمانو بره سمندره	174
135	د خیال ماڼې دې چې نسکورې نۀ شي	175
136	راځئ چې ببرته انسانیت معراج ته ورسوو	176
137	ما چې سم ګرانه دستا محبت کړے	177
138	شیخ ته!!!!!! آزاد نظم	178
139	راشه ملاجانه! د جنت قیصه یوخواته کا	179
140	بیا مغني چې پۀ نغمه د سحر لاس کړ	180
141	اشنا مونږ پۀ کړو لارو هم سم کوو مزل	181
142	زۀ خپله نشه لرم زۀ سرې سترګې پښتون یمه	182
143	چې نه پۀ تول وو نۀ پۀ تله پوره	182
144	سره ښکلے ځواني دي د لیدو سره جوړیږي	184
145	ببازی عشق میبازم دل و جان رافدا سازم (فارسی)	185
146	زه د عشق پۀ سر بازی کښې د خپل ځان ځنې تېرېږم ترجمه	186
147	از دیر مغاں آیم بی ګردش صهبا مست	187
148	زه له مغان راغلم په تلاش ددې صهبا کښې مست	188
149	دنیا او قسمت	189
150	نن ئې پیمان د پیماني کړےدے	191
151	والوتے کونتر ي پۀ هوا کښې	192
152	چې د فطرت پۀ رنګینیو کښې یم	193
153	بې زړه طبیب ته مې زخمونه د ښودلو نۀ دي	194
154	او بیا ماښام شو ساقي	195
155	((لنډ شعرونه))	196-209

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

هر سحر دې چې جمال نوې ظهور کا
څه سبب دے ، چې مې زړه نغمې د نور کا

که زاهد هم په سحرکښې اودس وکړ
برګِ ګل هم په شبنم د ځان طهور کا
جمعیت چې په وحدت کښې رنګ پیدا کړي
زما زړه خدایه ! حرم هم کوهِ طور کا
په هر لوري ترنم په هزار خور دے
که ذره ده ، اوکه مست سمندر شور کا

زه ثنا د هغه چا کړم ای پرېشانه !
چې ثنا ئې ونې ، بوټي هم طیور کا

✓

4.11.15

○

که جلوه ده اوکه نور دے
بندګي ده که طهور دے

د سکون تیاره چې شته دے
چې د سپین سحر ظهور دے

که نغمه ده په ګلشن کښې
که د مست سمندر شور دے

دا معراج ، که راز ونیاز دے
دا حرم که کوهِ طور دے

دا ادم دے که حوا ده
فرشته ده اوکه حور دے

دا هر څه له هغه مخه
چې نبي اکرم حضور دے

21 .9.16 ✓

که یم په سیوري که په لمر خوښ یم
زه په امېد کښې د سحر خوښ یم

یو مسلمان او بل پښتون یم ربه
د سوال روزي بد دے نهر خوښ یم

شته په فراق کښې دوصال خوندونه
زخم په زړه ، داغ په ځيګر خوښ یم

ضمیر مې نهٔ پرېږدي په ذات کښې خلقه
له دې مجمر ځنې بهر خوښ یم

که مې هنر د کېمیا نهٔ زده پرېشان !
په شاعری په خپل هنر خوښ یم

27.1.16

ستا خبرې د پام وړ دي
دا سندرې د پام وړ دي

غم دې بار په میئن مهٔ شه
ملغرې د پام وړ دي
ای وطنه دستا لوړې
شنې ژورې د پام وړ دي
په قلا دې د چشمانو
ښې لښکرې د پام وړ دي
د شاهین د نظر سترګې
سرې وزرې د پام وړ دي
چې له مرګه انسان ژغوري
والله زغرې د پام وړ دي

هو ،نران مو په تاریخ کښې
شاباش نرې د پام وړ دي

24.1.16 ✓

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

بیا وخت د تقاضې جوړه کړه لار په ائینه
چې پروت په ائینه کښې دې غبار په ائینه

راشه د زړه کور ته مې په سترګوکښې راتېر شه
بیا را چې د مودو نه شي بهار په ائینه

تور مخ به دچا ولې پکښې سپین ښکاري ملګرو
ما کړے په پښتون ضمیر ډېرکار په ائینه

پاکې دې سرې شونډې کړے زما په لمن پورې
وچا دي رنګولي سرۀ خمار په ائینه

پرېشانه ستا په خلۀ نن!!!! دا تور د چپ مهرونه
حېرت دے په معنا کښې هسې وار په ائینه

23.1.16 ✓

د لفظونو په سینوکښې
پرېشان محسود

○

چې ځنځیر نغمه نغمه شو
د زړۀ ویر نغمه نغمه شو

ژوند دچا د خیال په متهو
پۀ تکبیر نغمه نغمه شو
چې زما پۀ زړګي ښخ شو
هغه تیر نغمه نغمه شو
په خطا کښې ئې خدای یادکړ
راشئ، پیر نغمه نغمه شو
پوست نظر مې ستا و مخ ته
چې شو ځیر نغمه نغمه شو

د پرېشان د قلم ذوقه
ستا صریر نغمه نغمه شو

20.11.15 ✓

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

مخ دي دکتو شو اوکه توان مې نظر اوموند
ښکلے چې وو خیال ښکلے عنوان مې نظر اوموند

ما خو تصور د رسوائے کړو لرې لرې
خلۀ په خلۀ رسوا شوم چې سامان مې نظر اوموند

څۀ وو کائنات خو تصور ستا د هستۍ وو
لمر ته مې نظر کړ، که رېحان مې نظر اوموند

څنګ سرغړونه ای اشنا دخپل جمال نه کړې
نن چې ائینې ته ستا نظر مې حېران اوموند

بند مې که وه خلۀ د اورېدو غوږونه نۀ وو
ګورم اوس پرېشانه ! چې بیان مې نظر اوموند

13.10.15 ✓

○

حسن لېوني وېل چې د زړونو سینې څیرم
ما وېل چې جنون یم د رازونو سینې څیرم

راغې په خندا بورا وئیل چې کار مو یو دے
ته ، هغسې زۀ هم دګلونو سینې څیرم

هیڅ مې نۀ وو لاس کښې خو چې عزم وو ملګرو!
دا یم اوس لګیا یمه د غرونو سینې څیرم

خلک دې طلب دګوهرونوکا په سیند کښې
زه پۀ دې خبر یم د لفظونو سینې څیرم

ټول مطلب مطلب دے هیڅ طلب د وفا نشته
راشه ګني اوس د الفتونو سینې څیرم

عشق یمه پرېشانه! د فراق سوې نغمه یم
څرېکه یم د درد د پرهارونو سینې څیرم

14.10.15 ✓

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

مرض مې ستا د عشق چې د ځیګر سره شو غاړه
لړمون مې وینې وینې د پرهر سره شو غاړه

وعده ستا دراتلو وه دتیارې په امکان پاتې
امېد مې لکه شمع د سحر سره شو غاړه

رازونه شول نبضونه، او بیا تورې لکه ستورې
نظر مې چې اشنا ستا د نظر سره شو غاړه

خپل ځان کړه د ښو خلقو په تولې کښې ځلند ستوري
وجود د سپوږمۍ چا لید خو د لمر سره شوِ غاړه

کوومه دمکانه لا مکان سره خبرې
چې دا لېونې سر مې د منبر سره شو غاړه

شاهین هله شاهین شو چې نظر ئې اتشین شو
ژوندون ئې چې پرېشانه! د خطر سره شو غاړه

/8/2015

○

چې مې تللې ښکلې یار دې له اغوشه
دقرار شپه مې اونۀ مونده مدهوشه

مسته خیاله تا یارې راسره پرېښوه
ښې لمحې دژواندانۀ مې شوې بې جوشه

ائینه څه له فطرته وه حېرانه
څه په مړاوو کتو یارکړله بې هوشه

چې دیار د مخ پشان ګل پکښې نشته
څۀ، که پلورې دېر ګلونه ګلفروشه

چې ئې ورځ کړه د ژوندون د تلاش چغه
دا کمال دې چې ئې شپه کړله خاموشه

زه د داسې قام شاعر یمه پرېشانه!
سر تر پا دې چې بې ښه او بې ګوشه

26/7/15

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا عشق مې مستانه وو که په سازکښې وه مستي
زما وچه تنه کښې که شهبازکښې وه مستي

دا سترګې د موسی چې کوهِ طور کښې رڼا ویني
دا غرهٔ کښې مستي نهٔ وه رازو نیازکښې وه مستي

اوس ناست یم د ذرې ذرې وجود سندرې وایم
یو وخت وو چې څواني وه په هر نازکښې وه مستي

نظر چې شاهیني وو او فکرونه عقابي وو
نشیب کښې وه مستي او په فرازکښې وه مستي

پرېشانه ! عشق مې څهٔ وو ؟ خو په حسن پسې مرګ وو
انجام ئې خومره تریخ دے په اغازکښې وه مستي

25/8/15

ښکلے زړه ښکلے نظر لرم ځل مخے
بارې ! زهٔ هم دلبر ولرم ګل مخے

زه سړے یم د یو مخ دیګرګون نهٔ یم
خوښ مې هیڅ شه لکه ته هسې شل مخے

طبعیت چې دسړې ورته رند رند شي
خلکه ! څوک دے ؟ دا نشه نشه مُل مخے

ځکه مخ مې کړو غزل ته چې مې کار وو
چې ستا خیال راوربدلو غزل مخے

خپل مخې به ئې چې کړله په ښې ورځې
ورځ چې بده په ما راغلله شو غل مخے

زه پرېشان ترینه وېزار یم په سل مخه
زمانه راته ښکاره شوله بل مخے

18.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ځواب د ولې چې شي ولې پاتې
وائي سړې، سړې شي غلې پاتې

چې پکښې يار اوسي ،هغه کلي کښې
کشکې چې زه هم شواى يوځلې پاتې

په دې سنګر سنکر ماحول کښې خدايه!
له هر وګړي شو کورکلې پاتې

لاليه چرته لاړې بيا اوخانده
د زړه پرهر مې شوګنډلې پاتې

رندانو لوټ کړو ترې د مُلو محفل
شيخ پکښې بيا شو خداى بخښلې پاتې

په ژوند ئې څومره وو ياران پرېشانه!
نن په مزار ئې شو يو ځلې پاتې

13.6.15

○

ښه ده چې سر ته ارمان اونۀ رسي
زړګيه مرګ دې په ځان اونۀ رسي

رېباره څه معنا ؟ دا هسې ګيلې
يَوه ګيله تر جانان اونۀ رسي
وړې وړې د طنز خبرې اشنا
بائد زمونږ تر خفګان اونۀ رسي
شي د وحشت تورو تيارو کښې پاتې
ځنې قيصې تر بيان اونۀ رسي
نظر وعقل دې د پښو لاندې دي
سر دې رښتيا تر اسمان اونۀ رسي
زما غزلې ، د دوران خبرې
څه ! چې اوس څوک په دوران اونۀ رسي
وحشته! ستانه به اوباسم سترګې
لاس به مې ستا تر ګرېوان اونۀ رسي

د خوار پرېشان ارمان چې نۀ وي پوره
ستا ترکمڅو به ګلان اونۀ رسي

12.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

زما یار لېونے ګورئ ، چې په شپه ځي
نهٔ پوهېږم ، مرور دے که پخله ځي

د اوبو راوړل زحمت شو له ګودره
اننګي ئې په سپین خوَله ځي

بس راځه چې په خپل لور د لمر خاته ځو
لکه لمر شي هسې ډوب چې په قبله ځي

دا ادب د میخانې نهٔ دے ساقیه !
چې رندان دې له محفل خفه خفه ځي

که دا راز چاته معلوم وي ؟ چې خبر شوای
له وجوده روح په کومه بهانه ځي

چې د لارې مل مې ئې شور خو به اوري
ځوان پرېشان خو تل د خیال په هنګامه ځي

12.6.15

○

زه د ستا په غم کښې ژاړم او تهٔ خاندے
لېونے شوے راشه زیرے مې درباندے

غر د زړه مې چې له ډېره سوخته وچاود
شوې روانې ترې چینې د وینو تاندے

قیصه خنګ د مئینتوب شوه درنه هېره
چې کتل به دې پټ پټ د بانو لاندے

د ادم نسل کشي پرېږدوه بس دے
جنګه! تا خو کړلې بورې زښتې میاندے

هسې تش په نامه ژوند دے د سندرو
زندګي مو دا د زړونو ساندے ساندے

د پرېشان د خیال چینه شوه شکرینه
ښاپېرۍ ورته رادرومي لالهاندے

11.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

د باڼو څوکې دې اشنا په پردو زړونو لګي
لږ خو احساس کړه چې بې دریغه په زخمونو لګي

ولے دا زه څه لېونے شومه؟ چې سر مې خوږ شو
کاڼي خو تل د لېوانیانو په سرونو لګي

لمانه ښۀ دے تور بورا تقدیره تۀ څۀ وائې؟
کله نا کله خو ئې شونډې په ګلونو لګي

د خیال کاروان کښې مې سوارې تل د جمال ښاپیرۍ
څوکه ئې یو سر او بل سر په سرابونو لګي

پرېشان محسود د هغه ځای یمه په ویاړ چرته چې
غرونه په وریځو ، د نښتر څوکې په غرونو لګي

9.6.15

○

د غزل شپه ده غزلزار یمه نن
سبب ئې دا چې بې قرار یمه نن

د لېونتوب په دائره کښې عقله!
واه ، څومره ډېر درنه ووزګار یمه نن

ولے په مینه دې سړے شک اوکړي
د یار به یار وم چې ئې یار یمه نن

شېخه دا تۀ یې چې کړې داسې توبې
له دې توبو دې توبه ګار یمه نن

پرون مې نۀ څښل چې بې لارې ومه
ځکه یې څښمه چې په لار یمه نن

د سمندر په کناره شوم بې سود
ځکه پرېشان ترېنه کنار یمه نن

9.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه اړول نهٔ دي دي دهر کښې ژوندون دے
راوځه له خلوته چې روښانه سباوون دے

تهٔ ولے هسې نیسې د هر پیر مرید لمنه ؟
د ذات په ائینه کښې ستا د خدای سره تړون دے

راځه چې د وختونو سلسلې تمبوو شاته
په دې کښې چې زمونږه نن، سبا او هم پرون دے

تقدیر به مې په برخه تل نغمې وي زېږولې
زندانه! چې مې ستا په ځنځیرونو کښې ژوندون دے

اسمانه! دا شوخي ده اوکه راز چې نهٔ نرېږې؟
پېدا وې چا دپاره ، او د چا سره دې یون دے

وحشته! که پرېشان دې د سودا سره اشنا کړم
زما به ډېرې واورې چې زما ایمان پښتون دے

9.6.15

پوهېږم نه هستی او که زما د مستی سوال دے
د سپین جبین دلبره! تهٔ چې شته ئې، سپوږمۍ سوال دے

زما د قام بچې ئې چې په خوب کښې هم نهٔ وینې
په ویښه ستا د لویو وړو لاس کښې ډوډۍ سوال دے

ماهسې پښتنه لیلی ګنړله خره پره
چې ځیر مې ورته پام شو، په رښتیا ښاپېرۍ سوال دے

زما غزل چې شته دے د دوران په کپرۍ کښې
دا سترګې ژړغونې د بېوسه هوسۍ سوال دے

په نیمه شپه بازار کښې ګرځېده خبر ئې غوښتلو
د دور په جدت کښې دا سپین سرې بوډۍ سوال دے

ما وېل ،مېمونې! ما سره ته څومره محبت کړې؟
وئیل ئې ،شبرعالمه! د پخوا مېمونې سوال دے

6.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

واېم درته واېم خو خبرې ته مې پرېږده
ستائمه تا ستائم خو سندرې ته مې پرېږده

خيال کښې مې راوړې د فکرونو دردانې دي
ښائم درته ښائم ملغرې ته مې پرېږده

سپينه خلۀ مې توره شي که توره خلۀ مې سپينه
دا يم نۀ په دا يم بس ګورګورې ته مې پرېږده

نۀ يم چرته تللے د بانو څوکې دي ښکل کړم
دا يمه بس دا يم دي لښکرې ته مې پرېږده

زۀ الوزوم دلته د خيال مستې کوترې
پائم دلته پائم دي ژورې ته مې پرېږده

وينه ګرموم کرکسې نۀ کړم اې پرېشانه!
باز يم که عنقا يم خو کونترې ته مې پرېږده

5.6.15

ښکته څه دي ؟ بره څۀ دي؟
کائنات له سره څۀ دي؟

دومره غټې غټې اورم
په وړه خبره، څۀ دي؟

چې دي جوړ کړم الوتو ته
بيا د خيال وزره څۀ دي؟

په قلم دي ډزې وکړې
توپک ماره نره څۀ دي؟

په تازه کښې بې ټوپکه
بې له دې سنګره څۀ دي؟

نهۀ وارې پرېشان بره
چې له دې نه بره څۀ دي؟

4.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دعشق چې دومره زور دے
وایه، بس عقل رنځور دے

د سکون تیاره له شته دے
له د سپین سحر ظهور دے

د حېرت په فلسفه کښې
آګهي وایي چې اور دے

دا زما سپین مست دلبر چې
خدایه ولے هسې تور دے

دا په تېنګ کښې چې ټکور دے
ځکه دلته تېنګ ټکور دے

دا چې اوسي تل په خیال کښې
د پرېشان دغلته کور دے

23.5.15

نظم
(مالیار او زه)

په یوګل کښې خو تش رنګ دے او بهار دے
ما وېل پټ په کښې وجود سینګار سینګار دے

وېل ئې ګورم دا وجود ، دا ازغي لرکړه
ما وېل تګ هم دې وجود ته په دې لار دے

وېل ئې څه دي که یوګل په غوړېدو شي
ما وېل دغه تبسم کښې خو خمار دے

وېل ئې څه وشو، که لپه اوبهٔ ورکړم
ما وېل خدایه ناآشنا کار خو لوی کار دے

وېل ئې ښایه ، راز د ګل د وجود څه دے؟
ما وېل، دا بیا مصور سره ګفتار دے

هر تخلیق پسې پټ لاس د تخلیق کار دے
هر یو خیز د کائنات د دهٔ شاهکار دے

5.4.13

(c) ketabton.com: The Digital Library

یار چې بیا کړل تور بانهٔ پهٔ هنر پورته
سرهٔ خنجرئې کړل زما له ځیګر پورته

خلک زر پورته کوي مرغۍ ویشتلې
تا ویشتلې مارغهٔ نهٔ کړلو زر پورته

اسوېلي ما که د خلې نه په وتو شول
له حجابه به شي مخ د سحر پورته

تا چې هم کړلو زما نه مخ بل لورته
ما هم بس له خپل ځنګون نه کړو سر پورته

ژور فکر هم بلها ښهٔ دے پرېشانه!
ولې هغه دے شاهین شولو بر پورته

۲۰۱۵

عقل به ومني، جنون مې ژوند اسیر نهٔ مني
دا ژوند پرست ذهن مې ځکه له ځنځیر نهٔ مني

شعور مې هم د ازادۍ سندرې وایي په ناز
زړه خو بیا هم ډېر مهربان دے، خو ضمیر نهٔ مني

دا داسې سترګې دي چې خوب کړي په بېدارو کسو
خوب او شوګیر دواړه مني، خو یو تاثیر نهٔ مني

زړه مې د قام د سر لوړۍ دپاره هر څوک مني
چې بغاوت کړي داسې مشر او مشیر نهٔ مني

زړه مې اوس داسې ایمان راوړو ستا په سپینو ګوتو
د ستا د لاس زهر مني د بل عصیر نهٔ مني

زه که پخپله ډېر پرېشان یم هیڅ پروا نشته دے
خو دا ملال خاطر مې بل خاطر دلګیر نهٔ مني

21.8.08

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

کاروان روان دے، ژوند په رفتن دے
یو څو شېبې دي، بیا ځنکدن دے

مزل د عشق خو، تر دې رسا کړم
چې مې انجام اوس، دار و رسن دے

ژړېږم ځکه ، قیصې دي نورې
نغمه سرابلبل، رازِچمن دے

لار رانه ورکه، ځان رانه ورک دے
نا اشنا ښار دے، پردے وطن دے

غم دي رالیږه، غم به ئې نهٔ کړے
پرېشان له ځوان دے، په تا میئن دے

۲۰۱۳

○

له به څو په اور ورتیږي د ځیګر سوز
زړهٔ سوزیږي، سترګې هم کا، هم نظر سوز

دا زما د دې پښتون ضمیر اواز دے
پښتونخواه مې چې د زړهٔ کا د محشر سوز

غم چې هم نهٔ شي په زړه د ځائېدلو
سینه هم دننه خوَږکا، هم بهر سوز

خدایه! دا له دکوم دور نه تېرېږو
فن پارې د حسن سوزي کړي هنر سوز

پرېشان! ځکه مې مازغهٔ وکړي هم سر سوز
چې د وخت په سرو غرموکښې وکړي لمر سوز

۲۰۰۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د زلفانو دا مستي مې په دار وخېژوي
د محبت ځواني مې سره په انګار وخېژوي

خپل خو زما غوندې ساده ئې خو افسوس دلبره
دا رقيبان دې په قربان او په زار وخېژوي

ستا د دروغو په لوظونو ميئن خپلې ځواني
لکه منصور د ځان سره انتظار وخېژوي

د ستا د سترګو دغه سرې بلې ډيوې جانانه
زمونږ په سترګوکښې د مينې خمار وخېژوي

پرېشان خو وخورو د قام غم ګني څۀ قيصه ده
جګه شمله به په خپل سر د وقار وخېژوي

18.10.2006

ژوندون خو اى زړګيه د ارمانه سره خوندکا
يو دوه شپې دې وي خبر، خو د جانانه سره خوندکا

ګيدړ او شرمښان دى چې ازادګرځي په غرو کښې
زمري خو بنديوان تل د زندانه سره خوندکا

خالونه ئې شنه شنه په سپينه زنه داسې ښکاري
په شپه کښې لکه ستوري د اسمانه سره خوندکا

بس پرېږده چې جانانه ټوله شپه وو غاړه وتي
د مينې تاودي شپې خو د بارانه سره خوندکا

په سترګوکښې ئې دومره قدر نۀ وي اى پرېشانه!
دا اوښکې لکه څومره د ګرېوانه سره خوندکا

شوال (پش زيارت) ۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې سرې زما د یار بلې ډېوې
اننګې لکه انار بلې ډېوې

سور پېزوان ئې په دې پوزه داسې ښکاري
لکه وي چې په مزار بلې ډېوې

د لیلی د مخ رڼا ځان سره یوړه
منصور پاس کړلې په دار بلې ډېوې

تا دیدن د تورو شپو سترګو را نهٔ وړو
ما کړې هسې ستا په لار بلې ډېوې

پرېشان بیا ورته د زړه مجمر کښې کېښوې
هسې سرې د انتظار بلې ډېوې

شوال (ګربز) ۲۰۰۶

سپین بشره ئې منور افتاب د حسن
زه ئې وسوم لوغوړن کباب د حسن

تهٔ چې وائې چې پلو ئې له مخ لرکړ
توري زلفې خو ئې شته نقاب د حسن

دا یو ما تري ځنګه سر په سراب ایښې
نوشوي نور په متکی شراب د حسن

دا چنار چنار ځواني دنګه درازه
ورته وایي هر ښائیست جناب د حسن

زما زړه پکښې لاهو کړ تلې تلې
په ځپو ئې شو د ناز دریاب د حسن

د خپل خوار قسمت سندري پکښې وایي
پرېشان ځکه غروي رباب د حسن

۲۰۰۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله یوه او کله بله، بهانې کا
دا زما د باغ بلبله افسانې کا

د پردېس بلبل که نهٔ کوي خبرې
تهٔ خو ای د وطن ګله لږ قیصې کا

کله کله د غصې نه سره لمبه شي
مهربانه شي بیا کله اشارې کا

دستا چم ئې ټول زما په وینو سور کړو
تهٔ اوس یاره د محله ننداري کا

چې نظر د بدو سترګو دې وأنخلي
ای د ځوان پرېشان غزله سرې لمبې کا

۲۰۰۷ (شوال)

وطن مو بدو سترګو ته سمسور نهٔ دے پکار
وطن ته دګلونو، ګله لور نهٔ دے پکار

جانانه ستا په مینه کښې که ډېر هم ګنهګار یم
اخېر هم مسلمان یمه دا اور نهٔ دے پکار

پښتونه حق او رزق په نارو نهٔ شي ګټلے
تدبیر محنت پکار دے او دا شور نهٔ دے پکار

اغیاره خپله خاوره خپل اختیار به سره پالو
تر څه مودې وسېږه ګور کور نهٔ دےپکار

واعظه! ته د دغه حقیقت نه مبراء ئې
په توره لمن سپین، په سپینه تور نهٔ دے پکار

پرېشانه د زړه خونه به دې ټوله کړي درما ته
د مینې د پېریانو سره زور نهٔ دے پکار

۲۰۰۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې مهٔ کړي په ایمان چې څوک غریب شي
که اسونه زغلوي خاورې نصیب شي

عاشق کله په علاج د ځان پوهېږي
چې د عشق رنځ کړي تېر هله طبیب شي

چې په ژوند یار ته د یار اواز اونهٔ کړي
پس له مرګ ئې که په قبر عندلیب شي

تضاد نهٔ دے د خیالونو هم اهنګ دے
چې په ښکلي جانان مل د چا رقیب شي

غافل قام به پرېشان کله بېدار نهٔ که
که هر څو په منبر برکښېني خطیب شي

۲۰۰۸

(غمګین ماښام)

څه تور ماښام دے
څه تنهائي ده
بې قراري ده
د پرېشان یاره کنه !
سترګې راپورته کړه لږ
لږ په دې لور وګوره
زما په لور وګوره
چې لږ یقین راشي
زړه ته تسکین راشي

۲۰۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

متې د جلال چې وي زور به د جمال یوسي
نه ګني دا خیال به دې تش بې معنې خیال یوسي

ځي چې څوک خپل یار وته یوسي معتبر سوغات
ګران دے په هر چا چې څوک عجز د کمال یوسي

څۀ دي جهنم کښې خو؟ هسې شاړه زمکه ده
دا خو بس انسان دے چې ځان سره وبال یوسي

پټ دے حقیقت د ژوند سترګو پټېدلو کښې
ښکلے مرګ قاصد دې چې یار ته په وصال یوسي

راز د کائنات به شي څنګ ورته ښکاره پرېشان!
ډېر د لټون تږي به بیرته دغه سوال یوسي

21/1/16

○

په ائینه کښې وم هم وم د ائینې نه بهر
په زمانه کښې ګرزېدم د زمانې نه بهر

ساقیه هېر به دې شي حجم دپیالې او د جام
راشه دا خپل ظرف دې کړه تول د مېخانې نه بهر

یوه هستي ده چې الست پرې د هست څښې شي یقین
نور که هر څو ووځم د دهر ویرانې نه بهر

معصومو خلقو ځان ته ور د زندان خپل خلاصوهٔ
دا ژوند رښتیا وو دومره تریخ د جېلخانې نه بهر؟

نۀ وو نور څۀ پرېشان ئې چل د غونډولو زده وو
هم دا لعلونه وو پراتۀ د خزانې نه بهر

/2/ 2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

و سپین مخ وته دې دومره ډېر په ځیر شم
چې د خپلې حېرانۍ ځنې ظهیر شم

د مستۍ انجام مې ولیدو چې څۀ دے
دا چې کله کله زۀ هسې فقیر شم

چې بقا د دهر وینمه پرېشان شم
په ګلشن کښې د بلبل پۀ خبر پۀ ویر شم

ژوند خرمن د ژوندي اوښ ده پۀ معنا کښې
ای همته، که تبرۀ ورته د تیر شم

زۀ د ښۀ او بد پۀ مېنځ کښې یم پرېشانه!
ګهنګار به یم خو دومره نه چې پیر شم

2/ 2016

○

د ګلشن و سبل ته ځي په ګشت د ګلو
مست چغار ئې بدرګه دے د بلبلو

بې رُخي او شونډې بُڅې تر هغې کا
څو چې پورته شنه پیاله کړمه د مُلو

ستا غمونو مې پۀ زړۀ کړے پنجې ښخې
د منګولو لښکر کار کا پۀ مَنګولو

نن مې لبر پۀ الهامي نظر وستایه
تر څو ستائم به دې زۀ پۀ شنو غزلو

بې دیاره ئې طبیب وته چې بیائې
د پرېشان مرض کار نۀ دے د دُرملو

2/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

کائنات
ارض و السموت
اُور اوبهٔ او حیات
نباتات او جمادات
،، پهٔ نظرکښې د هغه ذات ،،
هیڅ
،،خور،، له نظره د هغه ذات
دا همه واړه ذرّات
بائد
شتمن شي پهٔ خپل ذات

29/ 12/ 14

د زړهٔ پهٔ کسو مې وکسه ، ډېر بې وسه یمه
مهٔ کړه ستم دلبره کسه، ډېر بې وسه یمه

یو لاس مې ځان ته دې ورکړې بل مې تهٔ درنیسه
د سمندر سینه کښې خسه، ډېر بې وسه یمه

یو خوا انسان یم چې مې غوښې د خوراک نهٔ دي نو
بل د غریب د بچي نسه، ډېر بې وسه یمه

خپله ضمیره ! دا منم چې ګنهګار یمه ډېر
ای خپله خیاله مقدسه ، ډېر بې وسه یمه

زهٔ خو فنکار وم غیر مې اوری،خو فریاد مې واورئ
ای زما قام زما اولسه، ډېر بې وسه یمه

د پرېشان زړهٔ خو لکه یو سل چاودېدلي زړونه
ای دا تهٔ یو بیمار نرګسه، ډېر بې وسه یمه

2/ 2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله راګوره، هله چې مرمه
د سترګو توره، هله چې مرمه

هله! چې وایې، غریب سړے ئې
له دي پېغوره، هله چې مرمه

هلته ژوندونه ، په خاموشۍ کښې
های دلته شوره، هله چې مرمه

یاد د جانان مې، په زړهٔ اري کړم
د هجر زوره، هله چې مرمه

پرېشانه یاره، شومه سرتوره
په رواج توره، هله چې مرمه

2/ 2016

جانانه ما د ژوند د رنګذارونو تصویرونه
جوړ کړي مې د وخت پهٔ پرهارونو تصویرونه

وخت څومره مصور دے او شاعر څومره عکاس دے
زده کړي دي چې چا تري د لفظونو تصویرونه

تهٔ خبر کړې لویه خدایه ای د امن لویه خدایه
حالات بیا وروي نن د اورونو تصویرونه

پهٔ تک شنهٔ پسرلي کښې هم امکان د خزان شته دے
پهٔ وینو مې لیدلي د ګلونو تصویرونه

خوارهٔ وارهٔ پراتهٔ نوکارې شوي د ژوند دشت کښې
پرېشانه ستا د فکر د خوبونو تصویرونه

۲۰۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

راښکاره شه پستې شونډې ګفتار وکا
تورې سترګې په زړګي مې ګذار وکا

خبر دے بیا مې بیا بیا وژنه پروا نشته
ژوندې کېږم چې بیا بیا لږ خو وار وکا

د ځوانۍ نوکارې ښخې کړه شور وکا
د درد فکر کښې مې بیا سوې لار وکا

د ژوندون سترے نوم واخله سر زخمي کړه
د رواج دغم پنجره کښې چغار وکا

خدای ځواني او بل مستي تاله درکړي
پسرلے دے نن خو ست د خمار وکا

د ژوندون د غم رباب نغمه راوړي
ای پرېشانه! د ارمان یکه زار وکا

6/6/2007

یو ارمان

چې تنها ناست وم
او نیمه شپه وي
شمع بلیږي

د جاړی شپه وي
سکروټې سرې وي
سپې نه غپیږي

راتلوني شپه مې
هم په خپل کور وي
زړه مې نه لویږي

ناست په خپل خیال کښې
په خپل جهان کښې
سوچ مې ډوبیږي

بیاض په لاس کښې
قلم په ګوتو
شعر سازیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر ارمانونه
دا هم ارمان دے
دا یو ارمان دے
دا مې ارمان دے

۲۰۱۴

○

ستا غرونه غرونه غم نور پهٔ زړګي نشم نیوے
وعدې دې د خزان او د سپرلي نشم نیوے

رادرومه که رادرومې دغه وخت مې د مستۍ دے
تېرېږي دورانونه بس ځواني نشم نیوے

آخېر اشنا زهٔ پېغله پښتانه یمه شرمېږم
لاسونه درته نور پاس په منګې نشم نیوے

بس دومره لار څارله شي بس دومره انتظار شي
ما وژني خاموشي ستا، تنهايي نشم نیوے

پرېشانه بس دے نور د پسرلو وطن ته راشه
دا ګل ګل ارمانونه په مرګي نشم نیوے

2005 باړه خېبر ایجنسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم سپرلے دے چې مې ګل پکښې بوی کړے
هرسپرلي کښې مې چمن د زړه سوی کړے

یو سپرلے نۀ دے چې زه ترې بېنوا یم
هر موسم راسره دا رنګه خوی کړے

مالـه نۀ راکې غُنچې د ګل د شونډو
دګلونو لالا چا راته پوی کړے

د خزان سیلۍ رالوتې په څۀ شر وه
چې له لاسه ئې زما ډک جام توی کړے

پرېشان تېر کړل تل په پټه خلۀ وختونه
څوک دې ووائي که چاته ئې ګوی کړے

2009/

خاورې مې ارمان دے لېونے یمه
څیرې مې ګرېوان دے لېونے یمه

نور خوای زړګیه په دې کلي کښې
عمر راته ګران دے لېونے یمه

مرې د لحد راځنې بیا غوارې
زړۀ څومره نادان دے لېونے یمه

ورانه د قرار خونه مې ورانه ده
اُور راته جهان دے لېونے یمه

څه ئې په غمونو کښې رانغښتې یم
وخت بیا سرګردان دے لېونے یمه

هغه تېر وختونه چې رایادکړمه
دا خو بس دوران دے لېونے یمه

2006 (پش زیارت . شوال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په نامه مې شه اغازِ سحر
چې مستا نه وي نغمه، سازِ سحر

پرېږده شبنم چې راوريږي فطرت
دګل وجود څهٔ دے خو نازِ سحر

مهينه ياره! چې ستا مخ مې وليد
بس دے نور څهٔ کړمه جوازِ سحر

د هر ذي روح په مخ ممڼ تبسم
څه په پرده کښې دے اعجازِ سحر

لمر هيڅ جواز د سحر نهٔ دے پرېشان!
دجرس غږ دے ګوره رازِ سحر

15.5.20

نظم

يو رنګين غوندې ماښام وے
د غمونو قتل عام وے
ياره ستا لاس کښې پياله وے
او زما لاسو کښې جام وے

زه په خپل فکر وخيال کښې
ستا د ياد ترکلي لاړ وے
ستا خواره واره زلفان وے
زه ئې سيوري ته ولاړ وے
د چينې د چنار شور کښې
سره غرمه موسم د هاړ وے
د غمونو د زړه کلي
غېر اباد او وران ويجاړ وے
د يو نوي ژوند په لاره
مونږ اخيستې نوے ګام وے
ياره ستا لاس کښې پياله وے
او زما لاسو کښې جام وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د سرو ګلو چمن وې
د خوبانو انجمن وې
په هر لوري خوشبوئي وې
سپرلے خور په ټول وطن وې
هر چا یو بل ته کتلے
په یو بل باندې مئین وې
د خیالونو په دنیا کښې
پروت د یو بل په لمن وې
ما یو ته په لاس نیولے
چې د هر چا مونږ ته پام وې
یاره ستا لاس کښې پیاله وې
او زما لاس کښې جام وې

زه د مینې په خوب مړ وې
یاره ستا سپینه څنګل کښې
ډک د مئیو جام په لاس کښې
څنګېدلے په محفل کښې
ما د زړه د باغ ګلونه
وې ټومبلي ستا اوربل کښې
د جنون تر حد رسا وې
ستا د زلفو په څنګل کښې
توري شپې چې لېونے وې

هم سحر کړے سلام وې
یاره ستا لاس کښې پیاله وې
او زما لاس کښې جام وې

چې د غرۀ لمن کښې ناست وې
د شپونکي خواږه شپېلۍ وې
ما دې غبر له زلفو ډکه
ته مې غبر کښې لېونۍ وې
لوپټه دې رپېدلے
د باران خواږه سېلۍ وې
ستا په سترګو کښې خندا وې
سرکي شونډې دې مسکۍ وې
زۀ هم ټول شباب وې
ته هم مسته په ځوانۍ وې
اضطراب نۀ وې پرېشانه
تفکر مې په ارام وې
یاره ستا لاس کښې پیاله وې
او زما لاس کښې جام وې
۲۰۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ دارته نهٔ ګورو وطنه مونږه درته ګورو
وطنه ګوره! درته ګورو مونږه درته ګورو

مونږ د بې ذوقه او بې شوقه ملګري نهٔ کوو
مونږ د کار خلک یو مونږکار ته او هنر ته ګورو

مونږخو لالیه د لټون په لار تل مخکښې ګورو
ګمان دې مهٔ وشه په مونږه چې به ببرته ګورو

مونږ د جمال لېوني ګورو تل و مخ ته د یار
نور خبر نهٔ یو چې بل چرته ګورو چرته ګورو

وایه پرېشانه ور ئې خلاص که ور ئې بند وي ورته
مونږه ئې بیا هم ورهٔ ته ګوروګوره ورته ګورو

20/ 5/ 2016

دشت دے د ژوند د مزلونو وخت دے
وخته! د نوو پړاوؤنو وخت دے

شېخ د غلهٔ یار شو د سبا په خاطر
راشه د نویو قربتونو وخت دے

د سپینوګوتو ئې برېښنا وینمه
په سمه لار د تیندکونو وخت دے

بې وعدې راشه چې دیدن دې وکړم
ستا په وعده کښې دکالونو وخت دے

په کومه خلهٔ ورته سپرلے اووایم
بس دے راځه خو د ګلونو وخت دے

فکرونه غواړي تغزل پرېشانه!
د مستو مستو غزلونو وخت دے

24.5.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

چارې په ما مهٔ کړه چې زه کړمه خپلې چارې
عشقه! ستا رخصت ښهٔ چې زهٔ ځم په بلې لارې

دغه چې ئې رازِ کائنات تل سروکار دے
ډېر کا دا لټون که چرته ما پکښې وشمارې

وایه د زړهٔ سره چې دې سر د زړګي نهٔ یم
لارې مې تر نیمو شپو بیا هسې ولې څارې

بار دې د یادونو پما بار وے ګوشې ناست وے
یو ناڅاپې راغلے په ماښام کښې بارې بارې

ګرځې که پرېشان پسې ترې ډېره طمع مهٔ کړه
عقل له ځان زده کړه وکم عقلې وهوښیارې

/6/2016

○

ستا په اوښکو مې دزړهٔ شمع بلیږي
ګوره شمع چې بلیږي نو سوزیږي

ولې ساه زما ډوبیږي چې ماښام شي
دا خو وي چې زېړې لمر کله ډوبیږي
تور د سترګو مې په مثل د زندان دي
د حق اوښکې مې قېدیان پکښې اوسیږي
دا دکومې ویرانې سندرے وایې؟
بلبلان چې په ګلزار کښې ناست چغیږي
یه د یار په مخ کښې بیا سرهٔ اننګي دي
یه پیاله کښې سور خمار دے چې ګډیږي

د زړه وینې کش کول غواړي پرېشانه!
دا ژوندون خو پهٔ اسانه نهٔ تېریږي

۲۰۱۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

سپرلے او خزان

سپرلے ساز دے او سرود دے
خزان پاڼې نیست نابود دے
په سپرلي کښې افزائش دے
په خزان کښې خو جمود دے
خزان چاته مقصود نهٔ دے
سپرلے هر چاته مقصود دے
خزان وچ سپېرهٔ بادونه
سپرلے ښومره خوږ او تود دے
سپرلے مست او رنګین خیال دے
د خزان دغه څهٔ دود دے
سپرلے ډکه خلهٔ خندا ده
خزان دړد د اوښکو رود دے

خزان پاڼې پاڼې خور دے
سپرلے موتیے یو وجود دے

8.3.2008

پټ شوي دا له ذاته په سرونوکښې سرونه
مشغول دي د پردیو په ځانونوکښې سرونه

زما د دړد جنون اوس د احساس دائرې څهٔ کا
روان مې له هر زخمه په رګونوکښې سرونه

باداره! که هر څو دې سر پټ کړے دے له خلقو
ښکاریږي دې محل په دیوالونوکښې سرونه

وحشت نن ګوره څومره مهربان دے په لاشونو
اخیستي ئې پخپله په لاسونوکښې سرونه

پرېشانه حسرتونه د مئینو په سینوکښې
پراتهٔ دي له پېړ یو په قبرونوکښې سرونه

/7/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

وطنه کوم کهنډر دې وژاړمه
وایم چې سراسر دې وژاړمه

برباد برباد ،دامن تربې تربې
کچکول کچکول ،نهر دې وژاړمه

لړ مې په حال د روزګار پرېړده عشقه!
چې لړ خپل شام سحر دې وژاړمه

زړګیه سوزې به تر څو په زړهٔ کښې
راځه چې نن بهر دې وژاړمه

دا تهٔ ! د امن محبوبا کونترې
زخمي زخمي وزر دې وژاړمه

وائي پرېشان چې ټول زخمي زخمي ئې
وطنه کوم پرهر دې وژاړمه

30.7.2016

○

ستا د سترګو په نشه مست په دا بنګ زه
لېونے دې شومه یاره په دا رنګ زه

خپلې اوښکې کړم خېرات په خپل کچکول کښې
عجیبه دستا مئین د ځان ملنګ زه

زه سندره د ژوندون او هم یو راز زه
زهٔ نغمه یم د سحر د ماښام کړنګ زه

دا خو ستا د نظر توان دے چې اووینې
زهٔ دستا نه لرې لرې ستا تر څنګ زه

تصور د هستۍ څهٔ دے؟ ای پرېشانه!
لکه شمع بلېدل د ځان پتنګ زه

1.8.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

په فطرت کښې په حېرت کښې یم جانانه
زه د خپل نظر وسعت کښې یم جانانه

نوم مې وانخلے چې زۀ يمه په خيال کښې
زه د چا سره الفت کښې یم جانانه

بې لتانه که دروغ وايم چې دا يم
په رښتيا چې په راحت کښې يم جانانه

خلک نور درسره ضد کا چې دې ورک شې
وايه مۀ چې مصيبت کښې يم جانانه

هو دا تۀ خو بس برغولے د دوزخ شوے
هو دا زه خو په جنت کښې يم جانانه

جهانونه رانه هېر دي ای پرېشانه!
زۀ له دلته په لذت کښې يم جانانه

2.8.2016

○

دا قدر د انسان چې د حېوان نه شوکم ولے؟
غورځيږي سرۀ لاشونه د خپل ځانه قلم ولے؟

بې توله قيصې مۀ کړه چې تلل به طول ونيسي
دا زيات ولے وي زيات او چې اشنا وي دا کم ولے؟

زه څنګه دستا نۀ يم ، مئين تا باندے دلبره
د ورځې دي ياد اوري او د شپې دي وي غم ولے؟

لړ راشه ائينې مخې ته وغواړه څُمونه
که زړۀ دي درته اووې چې دې مله کښې شو خَم ولے؟

خپل ځان د چرګ لکې کړه که دې خلۀ سمه پکار وي
د وخت په کړه خلۀ کوے ګفتار خانه سم ولے؟

بس دا چې ، پرېشان تش درته په لاره کښې زړۀ اېښې!
دا تګ راتګ دې بند کړلو زمونږه په چم ولے؟

3.8.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

پهٔ سحرکښې چې رندي ستا د جمال کړم
څومره ډېره ننداره پهٔ یَوهٔ خیال کړم

د منطق د فلسفې بچیه ګوره
ځوابونه به دې واړه درته سوال کړم

کائنات ئې چې په یوه ادا کړي رقص
له خو ژونده! زه مستي په هسې لال کړم

مجسمې څه جوړوم او څه تراشمه
سوړے عشق د جمالیاتو دي کولال کړم

ننداره د ښهٔ صورت په بیعه نهٔ ده
بازاري حسن که څهٔ بیعه په ریال کړم

هر یو ساز وته به سر وهم پرېشانه!
رقاص زړهٔ مې چې څوګر د سُروتال کړم

8.8.2016

ترانه
د سکول د ماشو مانو دپاره

مونږ د علم شمعې یو مونږکله د چا کم یو   هر چا سره سم یو
لوړے ارادې لرو مونږ څوکې د ایلم یو   هر چا سره سم یو

مونږ د خپل روښانه مستقبل د راتلو زیري یو   مونږ د ژوند ملګري یو
مونږ لکه حباب یو په معنا کښې سرهٔ بخري یو   مونږ د ژوند ملګري یو
مونږه د حالاتو مقابل کښې دم په دم یو   هر چا سره سم یو
لوړے ارادې لرو مونږ څوکې د ایلم یو   هر چا سره سم یو

مونږ یو باشعوره قام مونږ ځان او جهان پېژنو   مونږه دوران پېژنو
مونږ د سمندر مستي مونږ شان د آسمان پېژ نو   مونږه دوران پېژنو
مونږ په خپل هنر او مونږ مئین په خپل قلم یو   هر چا سره سم یو
لوړے ارادې لرو مونږ څوکې د ایلم یو   هر چا سره سم یو

مونږ به په ظلمت کښې ډیوه ګۍ د علم بله کړو   نورے لار به خپله کړو
دا د ویر نړۍ به په ژوند ژوند خندا بدله کړو   نورے لار به خپله کړو
مونږ یو د فطرت ښکلا مونږ ځاځکي یو شبنم یو   هر چا سره سم یو
لوړے ارادې لرو مونږ څوکې د ایلم یو   هر چا سره سم یو

مونږ د وطن متهې مونږ د دې خاورے بچي یو   ځوان یو مېړني یو
دا وطن موکور دے په پالنه کښې زمري یو   ځوان یو مېړني یو
مونږه په خپل عزم مونږ په خپل یقین محکم یو   هر چا سره سم یو
لوړے ارادې لرو مونږ څوکې د ایلم یو   هر چا سره سم یو

22.1.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مسيدواله ژبه کښې

کورينه ړانګ دي که دي ميږ دي توس په غرۀ کشے
څا چې څي خوندينه ډېر دي پوس په غرۀ کشے

غرۀ ته وو بد نۀ ويائي کله
وي مو سوتلائي اشنا ننګ ناموس په غرۀ کشے

دا دي پرېغلۀ د غِرۀ لمن کشے
ګرځي وو څانګ په څانګ او لوس په لوس په غرۀ کشے

کُشلائی موسم دي پسرلي دائی
هر شائی ګل شوي دي جانانه اوس په غرۀ کشے

په نوم دي امن په وطن کشے
پرېشان محسود وو ګرځوي سپين ووس(اس) په غرۀ کشے

/8/2016

○

د جانان د لونګينو سترګو خوب يم
د ځواني په نشه مست يم لېونتوب يم

ستا د مينے د سوداڼ وړي ماشوم يم
ستا د غم لاشخور ته لاره کښې زدکوب يم

ژوند مې تول د يار وصال پسې شوګير شو
همه سترګو ته راغلے يم پرخوب يم

د مشرق نه تر مغربه مينه غواړم
هم قائل ئې د شماله تر جنوب يم

زه چې څومره پاس د زمکے په سرګرځم
دومره پټ يمه پرېشانه دومره ډوب يم

/9/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې په سبل د کائنات ووځمه
دنیا مې هېره شي له ذات ووځمه

پرېږده په عشق کښې چې خوناب شم
چې په واتهٔ تري لکه شات ووځمه

زړه مې حوس کا خو نظر چرته دے
زخمي مارغهٔ یم وزر مات ووځمه

هم ستا به ومنم راستون شه شېخه!
راځه په نیت به د خېرات ووځمه

غم وئیل زهٔ خو د پرېشان په زړهٔ کښې
لکه ازغي به هسې مات ووځمه

/9/2016

شوندي پرانیزه په ناز
زړهٔ له دوا پکار ده

د محبت انتها
ساه وارخطا پکار ده

تهٔ بلَوه اورونه
مونږ له رڼا پکار ده

دوا شي بده زما
هله دعا پکار ده

چې کائنات ته ګورې
بس تماشا پکار ده

بچي دې مري د غِریب
تاله حلوا پکار ده

دي تورسَریو له هم
څوک مسیحا پکار ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله لږ شرم وکه
لږ خو حيا پکار ده

ستانه اوباسم هوا
تاله هوا پکار ده

ستا غزليزه خندا
مونږ له خو بيا پکار ده

ساه ورکوم دلاسه
ماله خو ساه پکار ده

اى عشوه ګره ژوند!
ادا ادا پکار ده

تنا دهن دهن دهنانا
دهن دهنانا پکار ده

د پښتنو وطن دے
ستا مېلماستيا پکار ده

ورکه شه بغض کينه
مينه وفا پکار ده

د خپل ورک شوي زړګي
د چا نه غلا پکار ده

ګورم دې سيخ سترګو ته
سيخه سودا پکار ده

د پېغمبر اطاعت
د رب رضا پکار ده

د مصلحت نه خالي
نۀ ده دنيا پکار ده

څۀ دے اظهار د مينے
د زړۀ درزا پکار ده

قيصه د ژوند پرېشانه!
سپينه رښتيا پکار ده

18/9/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

یاره اړوې چې په کوم لوري مخ
هغه مخ زما درپسې شوري مخ

یاره د هجران غرمو دې وسومه
نشته ستا د وصل سیوري سیوري مخ

مخ د بنیادم دے د اعمال سره
نهٔ خو دے دا ناري او نهٔ نوري مخ

زهٔ چې ستا ومخ ته کله ګورمه
یاره د هر لور راپسې ګوري مخ

هر څوکه پرېشان سینه اسمان لري
ښکلے دے دستا په ستوري ستوري مخ

۲۰۱۲

○

زه خو ستا د مستۍ بنګ یم
زهٔ خو سور د شفق رنګ یم

زهٔ دشمعې سینګار نهٔ یم
سوې مینه د پتنګ یم

د وجود په مخ باچا یم
د زړګي کور کښې ملنګ یم

چې د امن په طلب یم
له د جنګ سره په جنګ یم

دا د حرص او لالچ ورې
بس له دې زمانے تنګ یم

زهٔ پرېشان یم پهٔ خپل رنګ کښې
بس نور هیڅ نهٔ یم لونګ یم

۲۰۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

سکښې ماښام شو ، دریاب ودرېږي
د زړهٔ شاعر راته
وائي نظمونه
مست غزلونه
رباب ټنګیږي
سکښې ماښام شو ، دریاب ودرېږي

دا چې ځواني شي
عشق ومستي شي
جام خو کړنګیږي
سکښې ماښام شو، دریاب ودرېږي

مرغۍ ستنې شوې
ځالې تاودې شوې
تیارهٔ خوارېږي
سکښې ماښام شو، دریاب ودرېږي

قراره شپه شوه
چوپتیا خواره شوه
سګان غپیږي
سکښې ماښام شو، دریاب ودرېږي

د نسیم ساز دے
د چړک اواز دے
سحر رونېږي
سکښې ماښام شو، دریاب ودرېږي

پرېشانه ژوند دے
دشپې دا خوند دے
ورځ خو قارېږي
سکښې ماښام شو، دریاب ودرېږي

18.10.13

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

بیا مې والوتې د خیال په دشته زانې
کتهوري مې شول د زړهٔ پسې ممانې

د سپرلي مسته هوا به وچلیږي
په هر ښاخ به زرغونه شي شینکې پانې

دغه څهٔ راباندې وشول خبر نهٔ شوم
چې جذبې مې په شباب کښې شومې وکانې

ماله زړهٔ راکه د خلې وږي دې نهٔ یم
زهٔ خو تا غواړم بس پوی شه وناجانې

خلک وختل له دې خاورو نه چرته
تهٔ پرېشانه! په دې خاوروکښې څهٔ چانې؟

24/9/2016

○

رِند خو نهٔ یم چې به تل درته سلام کړم
ساقي زهٔ خو دې د سترګو احترام کړم

انساني ښائیست ته ګوره په عروج کښې
لېونې که د جمال ،قیصې د بام کړم

پرون هم دلته ماښام راباندې راغې
انتظاره! نن به لاره کښې ماښام کړم

نهٔ باچا نهٔ بل ظالم د ځان غلام کړم
دا تر ډېره حده خپل حوس غلام کړم

دا خو زهٔ پرېشان تل کام کړم ای رقیبه!
دا چې ستا په مخکښې هر وختې ناکام کړم

22/9/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوندون په دې لوی بحر کښې يو خس يم
څۀ هستي او څۀ مستي ده ،خو تهس نس يم

په دې لوی درياب کښې لوند نشوم انسان يم
د حوس په اور کښې بچ پاتې يم نس يم

زه خو رند يمه ارزو د نوي جام کړم
ساقي مۀ وايه وماته چې زۀ بس يم

زه اواز د ډېرو زړونو يم عالمه!
د اولس مېنځ کښې اوسېږمه اولس يم

ترخو وړم به ډېر غمونه د يارانو
يو انسان يم، يو پرېشان يمه، يو کس يم

۲۰۰۸

زما د ترۀ زوئ د (نقيب الله شهيد) په نوم

دا چې تۀ به په دې زمکه ګرزېدلے
ستا ځوانۍ ته مستې پېغلے موسېدلے

چا وئيل راته چې خوب مې وليدلو
چې د سرو ګلونو مېنځ کښې وسېدلے

ستا ځوانۍ ته که سحر په انتظار وو
مازديګر دربانديے خاورې واړولے

ستا د مرګ غم مې سينه اړې اړې کړه
له دپاسه پرې سرې اوښکې څاڅېدلے

هغه ورځ، هم هغه، هغه، هغه بله
هم پرون، هم نن،دا اوس مې يادېدلے

روح دې تل له خدايه ښاد غواړم نقيبه!
د پرېشان د قلم وس کښې سرې بدلے

31/8/2016 هم دا ئې د شهادت تاريخ وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوټ رابانديې وځښه مایوسي ساقي ګناه دے
تلل دچا له دره لاس خالي ساقي ګناه دے

ګلونه رانه مۀ غواړه مونږ نۀ لرو ګلونه
راتګ زمونږ په خاوره د سپرلي ساقي ګناه دے

ازار به درته نۀ کړم کله دواړه ګهنګار شو
په وچو وچو شونډو اسوېلي ساقي ګناه دے

بس تۀ خو خپل ژوندون په څاڅېدونکیو پیالو پائې
دا مونږه لېونو له زندګي ساقي ګناه دے

بس دلته خو د خان د غټې خېټې غټ ثواب دے
ماړه خېټه دچا غریب بچي ساقي ګناه دے

ناحق وېنا به خومره ګټوره وي پرېشانه!
رښتیا وئیل که دلته کښې ببخي ساقي ګناه دے

2006

د لفظونو په سینوکښې   پرېشان محسود

ترانه

دستا دوا دوا اوبۀ زما وطنه
پرخه وریږي مې په زړۀ زما وطنه

ستا نظارې وطنه
ستا ګلدارې وطنه
ستا سرچینې وطنه
وربه دې نۀ کړم په ډېر څۀ زما وطنه
پرخه وریږي مې په زړۀ زما وطنه

ستا د زلمو سندرې
د ننګیالو سندرې
د پسرلو سندرې
شي به وئیلے په هر غرۀ زما وطنه
پرخه وریږي مې په زړۀ زما وطنه

څومره ازاد وسېږو
اباد اباد وسېږو
تل زنده باد وسېږو
مهرباني ده د هغۀ زما وطنه
پرخه وریږي مې په زړۀ زما وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تۀ زما خان وطن ئې
تۀ مې جانان وطن ئې
تۀ پاکستان وطن ئې
کړم به خدمت ستا پلۀ په پلۀ زما وطنه
پرخه وريږي مې پۀ زړۀ زما وطنه

2006

شپه کښې رڼا د سپوږمۍ ستورو څۀ ، چې بر بليږي
چې د زړګي د داغ ډيوې مې تر سحر بليږي

بېګانۍ شپه خدای زده کومې ستورے له مداره وتے
د سيند سينه کښې چې نن سور د قهره لمر بليږي

دلته خو چا هم د رڼا په خاطر اُور بل نۀ کړو
زمونږ وطن کښې اور بليږي پۀ څه شر بليږي

لنډه ئې وکه چې اشنا په لر او بر بليږي
څه به مو وخت نيسې چې لر بليږي بر بليږي

د پښتنو خونې پرېشانه لولپه وګڼېره
بل ته ئې لاس کښې وي اور هم ئې پخپل سر بليږي

۲۰۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

نن له سحره څه قضا ډېره ده
دا په ګلشن کښې چې غوغا ډېره ده

تاته به کړے چا ښېرې وې ډېرې
وماته کړے چا دعا ډېره ده

نن شپه ایسار شه د باران یره ده
توره تیارۀ ده او برېښنا ډېره ده

دغه یو تال حلوا د شېخ په قسمت!
کمه ده ډېره خو هم بیا ډېره ده

زما دزړۀ هر داغ څلا کړي ډېره؟
اوکه دستا دمخ رڼا ډېره ده؟

ځواب دي رانه کړو د مینې دسوال
دا چې خاموش ئې ستا رضا ډېره ده

که کائنات لري اسرار و رموز
د پرېشان زړۀ کښې مدعا ډېره ده

26.9.2016

○

چې حق حېران دمېخانې ورۀ کښې دې اودرولم
د ځوانۍ تندې، دا په کوم احساس دې ووژلم؟

د بوسې سوال راته په خوب کښې له چا ګران پرېوتو
په خپل ورکړي زړۀ ئې ببرته په زړۀ اوویشتلم

اوس مې دې نه! لتوي څوک دژوند داستان خاورو کښې
زۀ څوکتاب وم غوړېدلے چې چا نۀ لوستلم

ما خو ډېوه وه توله شپه د چا راتلو ته بله
ښه ده سحره، چې دې نن په رڼا اولوتلم

په تخت و فوق کښې د ژوندون زۀ لکه تخم پرېشان!
هله زرغون شوم په معنا کښې چې څو پرېوتلم

29/9/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې پېغلې سندره

والوتم پهٔ خیال کښې د سیلۍ شومه
باد شومه، باران شومه ږلۍ شومه

خیال راته دستا د سپرلو راغللو
څانګه شومه، ګل شومه غوټۍ شومه

وخوړو تیندک مې ژواندانهٔ سره
ویښه شوم، بېداره ګړندۍ شومه

شور مې چې د خپلو بنګړو واورېدو
ساز شومه او سوز شومه شپېلۍ شومه

دا چې زهٔ د غرونو غرڅنۍ شومه
تاپسې پرېشانه! لېونۍ شومه

25/11/2006

د سوي زړهٔ خبره چاته وکړم
دې ژواندانهٔ خبره چاته وکړم

چې هره خلهٔ وغورېږ ته تېټه شوله
خدایه! دا زهٔ خبره چاته وکړم

خپل سرومال به ترې قربان کړم واړه
د دې نه ښهٔ خبره چاته وکړم

محفل کښې ناست په اشارت پوی نهٔ شو
رېبار وېل، څهٔ خبره چاته وکړم؟

د ښار لوګو کښې د ښار ورکو خلقو
زهٔ د خپل غرهٔ خبره چاته وکړم

نن مې زړهٔ شوے دے چې اوئې کړمه
هله د زړهٔ خبره چاته وکړم

۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې مطلع غزل

د یوې ورځې مسافر مهٔ شره خوار شې
چې په تا باندې ئې لار دے غم ئې وکه

پهٔ هغه دنیا کښې شته دي سختې سختې
ای انسانه! نن دي وار دے غم ئې وکه

که مې زړهٔ هر څو مېخوار دے غم ئې نهٔ کړم
ستا په سترګو کښې خمار دے غم ئې وکه

ای لیلې! دغه د پئیو مئین پرېږده
هغه یار چې دي پهٔ دار دے غم ئې وکه

ځوان پرېشان دي چې داخل په استانه شو
لکه رِند هسې په وار دے غم ئې وکه

3/10/2016

وقتِ پیری

وخت د پیرې شو
اوس راته ښایه
د جمات لارې
صورت مې زوړ شو
زړګې مې موړ شو
ځواني مې خاورې
اوس راته ښایه
د جمات لارې

وخت د پیرې شو
تسبې په لاس کښې
مسواک په جیب کښې
زمَا سپینه ږیره
دا سپین غاښونه
دا سپینې داړې
اوس راته ښایه
د جمات لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د پیرې شو
اوس تېر وختونه
نهٔ یادومه
په مخکښې زورکړم
په مخکښې څمه
کړم نېک کارونه
او نېکې چاري
اوس راته ښایه
د جمات لاري

وخت د پیرې شو
یَوه مې واورئ
حقونه مهٔ خورئ
مالونه مهٔ خورئ
ما که خوړل خو
ما که څهٔ ښنبل خو
خو واړي نیاري
اوس راته ښایه
د جمات لاري

وخت د پیرې شو
عمر مې تېرکهٔ
دولت مې ډېرکهٔ
دا غلا دا سود مود
دا مې تهول هېرکهٔ
خدایه! اوس مرمه
ناري مې ناوري!
اوس راته ښایه
د جمات لاري

وخت د پیرې شو
خلهٔ دې کړشپه
کلیمه وائې
الله الله کړے
بسم الله وائې
د جنت لاري
پرېشانه څاري
اوس راته ښایه
د جمات لاري

2/7/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

زوړ واسکټ زړه کمبله به رواخلم
د سیالۍ د بازار تله به رواخلم

تا چې هم نوري رواخیستي صنمه
زهٔ به هم درسره بله به رواخلم

دا یَوه څپلۍ به واچومه پښو ته
شُکر خدایه! دا دے، بله به رواخلم

دا چاودنې چاته هیڅ نهٔ پرېبږدي خدایه!
دا ! ماشوم بچي منګوله به رواخلم

شپونکے وائي پاس د غرهٔ پهٔ سر بدله
زهٔ د دهٔ نه لږ بدله به رواخلم

دا لاش لاش ځواني به ببرته ای پرېشانه!
څوک به لاس راکړي! پخپله به رواخلم

7/10/2016

○

زهٔ خو بې مثله محبت پېژنم
دا مې یقین دے، حقیقت پېژنم

د کائنات ذره ذره ته ګورم
زه خو د خدای شان وشوکت پېژنم

د زړو قدر د زرګر سره وي
زه خو د هر فنکار عزت پېژنم

دا چې په نیمه شپه لیکم سندرې
زه د خوارې ژبې خدمت پېژنم

نظر ساتم دستا پهٔ کړهٔ وړهٔ باندې
رقیبه! زهٔ خو دستا نیت پېژنم

که څوک مې پېژني، که نهٔ پرېشانه!
زهٔ خو خپل قام او خپل ملت پېژنم

15/9/2008

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوالي

زۀ خو روح یم تا پیدا یم لویه خدایه
نۀ یم ختم او نۀ اور یمه له ځایه
زۀ خو نور یم په ذی روحوکښې نُمایه
پیدا کړے دے له مخه د اشنایه
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

زۀ وجود یم د هر څۀ نه بې نوا یم
خدایه تا وته مسجود یم په دعا یم
هسې ختم یم بې سود یم وارخطا یم
هسې دا سر په نمود یم خو خطا یم
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

که د عشق قیصه مې ګورې نو منصور شته
که د عشق قیصه مې ګورې کوهِ طور شته
که د عشق قیصه مې ګورې دستا نور شته
که د عشق قیصه مې ګورې دستا کور شته
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

زه خو ستا و قدرتونو ته په ځیر یم
لکه ستورے د فلک د ځان په ویر یم
د پیرئ لافې کووم خو چرته پیر یم
لړزولے خپل احساس او خپل ضمیر یم
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

دا همه زمکه اسمان دستا کرم دے
دشتې غرونه بیابان دستا کرم دے
ونې بوټې او حیوان دستا کرم دے
شه پرېشان لتا قربان دستا کرم دے
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

/7/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حيا او د بقا دنيا ته ګورم
زه د نور او د رڼا دنيا ته ګورم

غوښ دے غوښ دے د ژوندون تسلسل غوښ دے
پهٔ امېد، امېد قضا دنيا ته ګورم

چې د زمکې د مخ ور راپسې بند شو
امکان نشته، چې به بيا دنيا ته ګورم

هر يو کس په دې بازار کښې سودائي دے
چې د سود او د سودا دنيا ته ګورم

نهٔ مې نن، نهٔ مې پرون سترګې ړندے وے
زهٔ پرېشان يم، د سبا دنيا ته ګورم

10/10/2016

نظم

تنهائي

ناست يم په تيارهٔ کښې ځان ته شمع بلووم
اوښکې مې بهيرې او سينه پرې سړوَوم
زړه مې راډک شوے تېر وختونه يادووم
وريت مې دې نظر او زمانې ترې دوړووم
ناست يم په تيارهٔ کښې ځان ته شمع بلوَوم

جګ تور دېوالونه د کچه خاورو کوټه
نشته دروازه زاړه بوجۍ پرې اپوته
دلته په کرکۍ کښې د لرګي وړه ګوټه
باد د شمع روح اخلي چې کوم طرف ته ورځ
ناست يم په تيارهٔ کښې ځان ته شمع بلووم

زوړ د پرېو کټ لاندې ئې وچ او شنهٔ مزري
هلته کښې کوزه پراته څهٔ نور زاړهٔ کودري
دلته د لرګو پنجره کښې دوه واړهٔ تنزري
زهٔ هم په زاړه کمبل کښې ځان راټولووم
ناست يم په تيارهٔ کښې ځان ته شمع بلووم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم خپل بیاض او خپل قلم مخې ته ایښي
نیم سګرېټ مې لاس کښې نور مې سم مخې ته ایښي
غم دصنم ډېر او نور مې کم مخې ته ایښي
بس دا زخمي سر خو به پهٔ څه قلارووم
ناست یم په تیارهٔ کښې ځان ته شمع بلووم

29/9/2016

○

راشه لږ واوره زما سترې غزل
دا د شاهین د فکر وړې غزل

په نیم پلَو کښې دې مخ پټ کړو رانه
اوس خو پوره مې کړه نیمګړې غزل

که شهید نهٔ شو نو غازي خو به شي
ورمه محفل ته سرپرېکړې غزل

دا لکه ګنګا، د خیالونو قلزم
اوبو راوړې، ګنګاخړې غزل

د زړهٔ په دشته لکه سیند پرېشانه!
د اوښ له ستړګو پوره وړې غزل

15/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم
پاک سرزمین
(پاکه خاوره)

په خپل وطن کښې به خاني هم ملنګي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

د شهیدانو د غازیانو او نیکونو وطن
دا په نړۍ کښې د روښانه تاریخونو وطن
په ښو ځوانانو به هر چا سره سیالي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

تل لوړ لوړ غرونه ئې د فکر د عظمت نیښانې
دا شنهٔ فصلونه ئې د ناز او د نعمت نیښانې
په شنو سیندونو ئې د ژوند سره مستي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

مونږ د وطن په نامه چرې مصلحت نهٔ کوو
وطن موکور دے په خپل کور کښې بغاوت نهٔ کوو
وطن چې نشته څهٔ مزه؟ چې زندګي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

دعا کووم چې پاکه خاوره دې تل ښاده اوسي
تل دې د امن فضاګانو کښې اباده اوسي
په هر لمانځهٔ کښې به وخدای ته دا زاري کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

5/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

نغمه کړه پورته سرودنوازه
غوټۍ په باغ کښې خولګۍ کړه وازه

که ئې په زمکه اسمان به مومې
راشه خبر شه له دغه رازه

ای زما عقله د عشقه لرې
زما جنونه زما همرازه

زۀ دې مړ نۀ شم تۀ دې ژوندې ئې
ای زما مورې د ژوند اغازه

تۀ کرم وکړې نیازمندې ډېره
کریمه ربه! ربه بې نیازه

دسحر باده، پرېشان منت کړې
پېغام ئې یوسه بیا تر حجازه

17/10/2016

نظم

ای لمر مخیه
سحر مخیه

ګلبدنه
عنبرمخیه

سیم وزره
ګوهر مخیه

شکرلبه
شکرمخیه

هنروره
هنرمخیه

لتا زار شم
ستانه زار شم

4/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دهجر شپه مې مېلمانه ده رانه ځان ورک شوې
زما په توره شپه کښې شپه ده رانه ځان ورک شوې

دومره بدرنګ نۀ یم مدام چې پکښې ځان ګورمه
که مې په لاس کښې ائینه ده رانه ځان ورک شوې

ولې مې ځان تللې په ویښه دې په بل ځان پسې
د خپله ځانه مې ګیله ده رانه ځان ورک شوې

چې ځان مې نشته دې په ځان کښې زما ځان نشته
ژونده! بې ځانه که لمحه ده رانه ځان ورک شوې

د ځانځانې په دغه دورکښې زما هم پرېشان!
د زمانې غوندې قصه ده رانه ځان ورک شوې

19/10/2016

○

هر وګړې مو د قام که باهنر شي
دغه کانې به د لعل هسې سرۀ زر شي

غزونې ئې که وکړې په خپل ذات کښې
دا قطره به په صفات د سمندر شي

له خبرو ناخبر دي ځنې خلک
له خبرو به خبر شي که خبر شي

چې تضاد لري هر څيز مايوسه مۀ شې
دغه توري بلا شپې به رون سحر شي

ای پرېشانه! سترګې پورته کړه اسمان ته
چې د خيال په وسعتونو دې نظر شي

7/4/2013

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

هغه وخت هغه خبرې
پسرلې ګل سندرې
ماشومتوب دغم نه لرې
آ دجګو غرو ګورګورې
چې رایادې شي لمبه شم
په زړه اوسوزم ایره شم

جیناکۍ دسیند د غاړې
سرې غوټۍ په بام ولاړې
ورکولې به ئې غاړې
خدای خبر چې چرته لاړې
په دې خیال شمه خفه شم
په زړۀ اوسوزم ایره شم

آ ټالونه هغه بېرې
رانه کله به شي هېرې
له مې اوس په خیال کښې ځانګې
شي چېچې مې په زړۀ تېرې
بس دخوب وخیال قصه شم
په زړۀ اوسوزم ایره شم

څۀ د اوړې سرې غرمې وې
غرمې څۀ خولې خولې وې
اېلې پښې به ګرځېدلو
څومره ښکلې ورځې شپې وې
څنګه نن د دړد نغمه شم
په زړۀ اوسوزم ایره شم

2006(شوال. ګربز)

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ستا د سپینو لاسو جام په ما روا شه
دا شراب شراب ماښام په ما روا شه

ګلبدنه! د ازغو څوکې سنبهال کړه
هسې نه چې انتقام په ما روا شه

رواجونه څه روا څه ناروا دي
څۀ امکان! چې دروبام په ما روا شه

ستا هزار فتوې، زما هزار غزلې
بده مۀ ګڼه، الهام په ما روا شه

د پرېشان سلام به تل په تا روا شي
ستا د سپینې خلې سلام په ما روا شه

20/10/2016

بې مطلع غزل

چاته مړوند، چاته شو قبر سکون
چا زخمي سر له خپل زنګون اوبخښۀ

د سبا لار مې ځان ته اویستله
ما خو هر نن وته پرون اوبخښۀ

د قتل خون ئې پما اوبخښلو
ورته مې بیا د ځیګر، خون اوبخښۀ

د خدای قدرت ته په سپرلي کښې ګوره
هره ذره ته ئې ژوندون اوبخښۀ

د اوښکو ږود په مخ ځنځیر پرېشانه!
خیال ته مې بیا نوې مضمون اوبخښۀ

24/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

بېداړ سړیه
هوښیار سړیه

یه وسړیه
په لاړ سړیه
کار ته مې پرېږده
ووزګار سړیه
دغرهٔ سړے یم
دښار سړیه
رنځور به ته ئې
بیمار سړیه
زما خوښ نهٔ ئې
مکار سړیه
عاشقي مهٔ کوه
دکار سړیه
راشه پخلا شه
اویار سړیه

پرېشان سړیه!
خمار سړیه

25/10/2016

○

داچې پورې په دې غرونوکښې میشتهٔ دي
د غرهٔ خلک دي ،خو خومره پښتانهٔ دي

دغرهٔ خلک دي، خو خومره پښتانهٔ دي
دا چې پورې په دې غرونوکښې میشتهٔ دي

د بلبل فریاد به واورې په ګلشن کښې
ستا زما سره یو خو قدمه تلهٔ دي

خاک به مومې اوکه نهٔ، خاکي وجوده!
که لېوان به دې په سرو غوښو ماړهٔ دي

دغه رنګ قبر دچا دے؟ دلته خدایه!
د یادونو مشالونه چې پرې مړهٔ دي

ستا ومخ ته د پرېشان حېرانې سترګې
د عجم پېغلې حجاز ته پهٔ کاتهٔ دي

27/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

باران پهٔ غرهٔ ورېدهٔ
څوک مې په زړهٔ ورېدهٔ

پهٔ تا به څهٔ ورېدل
زما لېمهٔ ورېدهٔ

اسمان چې څو تنېدهٔ
دومره اونهٔ ورېدهٔ

مهٔ کړه تپوس د باران
تور ابر تلهٔ ورېدهٔ

سالو په مخ ئې پرېشان!
اوبهٔ اوبهٔ ورېدهٔ

27/10/201

○

شبنم که ګل وته ښکلا بخښله
د سحر باد هم ورته ساه بخښله

زما له سترګو نه به څهٔ شرمېده
خو خپل ښائيست ورته حيا بخښله

بې له سودا نه مې بل سود نهٔ کېدهٔ
څه که مې فکر ته سودا بخښله

دي اوربلکه ته تيارهٔ کښې خلکه!
دغه رڼا دکمال چا بخښله؟

دا له ازله تر ابده پرېشان!
يَوي دنيا، بله دنيا بخښله

8/11/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازاد نظم

ولې؟
چې اووینم
دا ګېرچاپېره
جګ محلونه
ځان راته قېد وښکاري

2016

نظم

سبا بیا
بیا سبا
د سحر
پهٔ رڼا
پهٔ خندا
پهٔ ګڼا
ښهٔ پهٔ ناز
او ادا
پهٔ دعا
مدعا
ځم تر
ښکلي اشنا

سبا بیا
بیا سبا
څهٔ پهٔ خیال
پهٔ کمال
پهٔ امېد
د وصال
چې هجران
دے وبال
پهٔ وفا
پهٔ رضا
ځم تر
ښکلي اشنا

سبا بیا
بیا سبا
چې سحر
شم بېدار
پټ له مور
پټ له پلار
ښهٔ پهٔ ډول
پهٔ سینګار
پهٔ حیا
باحیا
ځم تر
ښکلي اشنا

سبا بیا
بیا سبا
ورته کړم
به ګیلې
څو د مینې
قیصې
څهٔ خوارې
څهٔ پستې
پهٔ بیا بیا
پهٔ بیا بیا
ځم تر
ښکلي اشنا

/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګل د خاموشۍ نه وه د چا خاموشي زياته؟
فطرته! پۀ څو چنده وه، زما خاموشي زياته

يو چرته به مې شپه وه ،چې به شور وو پۀ عروج کښې
هو، چرته چې جانانه وه بلها خاموشي زياته

هيڅ پوی نۀ شوم چې بيا ځنګه تيارۀ راغلله خدايه!
هيڅ پوی نۀ شوم چې بيا وه د رڼا خاموشي زياته

هو، نن خو چې وای بس لکه هوا خاموشي زياته
هو، نن خو چې ښخي وای لکه ساه خاموشي زياته

پرېشانه! جدايي خو لکه مور د خاموشۍ وه
تۀ ګوره د آدم او د حوا خاموشي زياته

11/11/2016

ای انسانانو!!!!

انسان خفه دے
له انسانانو
بچي يې ژاړي
پۀ اور سوزيږي
شپه ورځ قتليږي
يو رود روان دے
د اوښکو وينو
آه وفغان دے
د مظلومانو
انسان خفه دے
له انسانانو
''''''''''''

مرغۍ له ځالے
بهر نۀ ووزي
اکثر وي کور کښې
اکثر نۀ ووزي
وارۀ بچي يې
له لوږې ومري
کور يې ويجاړ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خونه تاله شه
د دې بازانو
انسان خفه دے
له انسانانو

وغرۀ ته نۀ ځي
پۀ کور کښې پروت دے
نۀ خو اوبۀ څښې
نۀ څۀ واښۀ خوري
ژوند يې مړګونې
زړۀ يې رنځور دے
رحم خو نشته
حېوان زړۀ بد دے
له حېوانانو
انسان خفه دے
له انسانانو

خدای چا ناراض کړ
اور چا بدنام کړ
جنات لګيا دي
حشرات لګيا دي
ماران خوړل کا
مهيان داړل کا
ازغي چيچل کا
آب مړکول کا
ای انسانانو!
انسان خفه دے
له انسانانو
....

17.01.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دومره حسن ستا د سترګو په چینه کښې
سمندرمې پابند اولید په کوزه کښې

نن دوزخ ته یې روان پرون جنت وو
شېخه! دومره غټ تضاد په عقیده کښې

ګمانونه د یقین سندرې وایې
زۀ هم اوسم په اخبره زمانه کښې

ماته پته ده چې زۀ به ډېر خوروور شم
زۀ به ځای نشم د ذات په دائره کښې

ستا د حسن په مندر کښې تقوی څۀ ده
ډک جامونه دي او پروت یم په سجده کښې

د احساس له اذیته خپل ځان ژغوري
پرېشان پټ دے لکه شېخ خلوت کده کښې

10.11.2016

○

په دې ورایه توره ډېره نوم زما دے
تۀ پرې کښېنه زوروره نوم زما دے

دا جرس کښې چې غریبې لا رویه!
دا بې خوفه بې خطره نوم زما دے

شېخه! دا ستا د فتوو په تور کتاب کښې
که دې خیال وي له یو سره نوم زما دے

که د شعر په حقله وایې دعوه ګیر یم
د دامان نه تر پیرغره نوم زما دے

نن ئې وبل چې ای پرېشانه! ستا دلاسه
دا په هره خلۀ سندره نوم زما دے

22.11.2016

کبر خو دې زده دے

خدای خبر دلبرې که په ژوند به زما هېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه پهٔ ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خندا کوے پهٔ سترګو کښې
بیا دچا مئن د زړهٔ سودا کوے پهٔ سترګو کښې
تهٔ پهٔ دې بیوپارکښې وائیم نوره هم ماهېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه پهٔ ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خپل خیال څنګه سندره کړے
ژوند نغمه نغمه شي چې تهٔ جوړه یوه سندره کړے
پټ یمه خوشحال لاس په دعا یم چې شاعره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه پهٔ ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خوارهٔ کړې خپل زلفان څنګه
څنګه ګرفتار کړے بې دلان او مئنان څنګه
هسې نه وړې چې پخپل دام کښې چرته ګېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه پهٔ ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې پرېشان نه مروره یې
تهٔ د خپل شاعر جانان نه مروره یې
رایې د زړهٔ کورته چرته بیا ګلې د خېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه پهٔ ما تېره شې

○

راشه زاهده! چې خیال سر پورته کړو
ستا له څوابه خو سوال سر پورته کړو

محبوبې ستا قامت به څنګه وینم
ستاسو د کور رنګ دیوال سر پورته کړو

زهٔ به هم خپل جنون رااوپاروم
پیره ! چې تا کښې جلال سر پورته کړو

د یوې لحظې د انتظار وعده دې
زر څله ماته شوه کال سر پورته کړو

دا څوک پهٔ هغه بام ښکاره شوه پرېشان!
که له کوم غرهٔ نه هلال سر پورته کړو

27.11.16

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر

له مشرقه بهارونه زهٔ راوړمه
پهٔ هر لوري سرهٔ ګلونه وشیندمه
درڼا وزر خوارهٔ کړم ولونه ولونه
زهٔ د ژوند د سبا زیرے، امېدونه

که هر څو یم په وجود کښې سرهٔ اورونه
دا د سرو لمبو خراب مست طوفانونه
خو په زمکه کړمه بل سپین مشالونه
لکه شمع ځان کړم ویلې غرونه

دا زما په رڼا ونې بوټي پابي
هر ذي روح له دي پړاوه ژوندون بیابي
د دنیا په دي باغونو کښې ځان پیابي
بس زما سره خو دا خویونه ښابي

پهٔ نظام کښې زهٔ وړه شان پیمانه یم
پهٔ وسعت کښې د وړې شګې سینه یم
زهٔ که هر څو د رڼا یَوه چینه یم
د طواف پهٔ دائره کښې پهٔ سجده یم

زهٔ ګرمي د شرق ژګونو کښې پېدا کړم
د منزل اتهٔ قدمه زر پورا کړم
د تیارې نه د رڼا قیصه رښتیا کړم
پهٔ هر لور ښکارم مدام سپینه بربښنا کړم

دا بلبل چې پهٔ سحر کښې نغمه خوان دے
له فطرته چې شبنم پهٔ ګل پرېشان دے
دا زاهد چې د جمات پهٔ لو روان دے
هر وجود کښې تاباني زما د آن دے

....

21.12.16

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خاکي آدم وجود

د خاکي آدم وجود کښې دا رازونه نوراني
پهٔ هر تارکښې یې پېئلي صفتونه رحماني

دا خبرے قدرتي دا لفظونه الهامي
اوازونه غیباني کېفیتونه وجداني

دوه رڼې سترګے چینې پکښې حجم دریابي
پهٔ دماغوکښې پراتهٔ عالمونه طوفاني

پاس تر عرشه رسېدل دا په یو قدم بېخي
رازونیاز د کوهِ طور بل خواه تخت سلېماني

دا جلالِ عمري دا جمالِ یوسفي
دغه متې د خالد دغه توره د علي

سپین مخونه أئینې اننګې سرهٔ ګلابې
نرې ملې، شونډې زلفان پرېشان حسن نسواني

5.1.17

○

تا د خیال پهٔ لاسو ونیو ماته ګل
ماهم وتهومبهٔ کمڅۍ کښې تاته ګل

د وختونو موسمونه دي بدلیږي
چاته لاس کښې ازغي ورکړي چاته ګل

د ژوند لارې پهٔ ازغو نهٔ ښائسته کیږي
راشه وکړه اشنا بېدیاته ګل

ده دنیا په ثنویت بانديې ولاړه
وي رښتیا د هر ازغي وشاته ګل

پسرلی شو پهٔ هر لوري سبزه زار دے
دلته ګل او هلته ګل هر خواته ګل

راشه ښخ کړه پهٔ دې خاوره کښې تخمونه
چې زرغون شي زېړ او سرهٔ سباته ګل

زما کار شوکول نهٔ دي د سرو ګلو
زهٔ پرېشان خو تل پرېردمه بیاته ګل

10.01.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان خفه دے

انسان خفه دے
سترګې غمژنې
له اوښکو ډکې
لاس يې پۀ زنې
پۀ ماتمونو
ګډ پۀ ويرونو
ځورول کيږي
ژړول کيږي
خفه خفه دے
انسان خفه دے

پۀ چاړو غوښ دے
نور پرې تبغ پڅ دے
پۀ ګولو مړ دے
ځنګه خړ پړ دے
چرته لاش لاش دے
چرته پرې لاس دے
کله يې سر غوڅ
څۀ دلخراش دے
ذره ذره دے
انسان خفه دے

د لفظونو په سینوکښې
پرېشان محسود

روان له جنګه
له وطن لرې
خونه يې ړنګه
کنډې کېږي
واړۀ بچي يې
له يرې ژاړي
مورکۍ شهيده
ورک بابا غواړي
پۀ وير اخته دے
انسان خفه دے

چرته زندان کښې
د جنګ ميدان کښې
پۀ خوب ودۀ مړ
پۀ بيابان کښې
لاس پښې ترلي
سترګې يې پټې
سلګۍ وهينه
له دنيا ځينه
څۀ يې ګناه دے
انسان خفه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایه مرکیږي
انسان دړدیږي
پهٔ خپل شناخت یي
زړهٔ ډېر بدیږي
ځورول کیږي
ژړول کیږي
ستا کرم غواړي
وتاته ژاړي
دستا بنده دے
انسان خفه دے
....

17.01.17

مړي دي راپاڅي د ژوندو پهٔ غم دې وژاړي
مړي اوښکے دې توئ کړي مړې پرېشانه! سم دې وژاړي

بیا دې روڼ سحر شي د فطرت پهٔ رنګینیو کښې
سور ګلاب دې وخاندي او سپین شبنم دې وژاړي

دا د بت پرستو مایوسي هم د ستایلو ده
نور خو دوئ پوهیږي نه خو خوار صنم دې وژاړي

اې د وخت قاضي! ستا د انصاف پهٔ تله سترګې دي
نهٔ چې مظلوم بیا وژاړي غواړو کرم دې وژاړي

مونږ به یې فتوې پهٔ ځان د قتل بیا حق وګڼو
شیخ دې لږ مسکے شي او یا پټ مبهم دې وژاړي

اوواېه پرېشان ته یار دې لاړو خو بیا راباشي
هسې نه ډېر وژاړي رېباره کم دې وژاړي

18.01.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدایي تصویر

دا وړې نازکې شونډې
دا معصوم تت آوازونه
پهٔ وړو نازکو شونډو
د ادې بابا نومونه
دا واړهٔ نازک مخونه
دا واړهٔ واړهٔ لاسونه
دا وړې د مرغکې پښې
دا بې ځایه قدمونه
دوه وړې سترګې ای ربه!
د مورکۍ دوه جنتونه
پهٔ دې سترګوکښې ژوندونه
پهٔ دې سترګوکښې خوبونه
دغه لوېشت وړه سینه کښې
دا اومهٔ زګونه
د پیشو معصوم خویونه
د هوسۍ پشان غورزونه
د پرېشان بابا خبرې
بس چې ختمې پهٔ دې کړونه
که د خدای دیدار ارمان شو
د خدایي تصویر مې اولید

23.01.17

وجودونه وو پهٔ لار باندې روان وو
دوه ځانونه وو پهٔ لار باندې روان وو

عاشقان یې لکه وچ خشاک ایرې کړل
سرهٔ اورونه وو پهٔ لار باندے روان وو
خوب مې اولید چې قاتله ستا وکورته
غوخ سرونه وو پهٔ لار باندے روان وو
سم بسونه وو چې دوئ پکښې سوارهٔ وو
محلونه وو پهٔ لار باندے روان وو
دستائلو قامتونه وو واعظه!
چنارونه وو پهٔ لار باندے روان وو

د پرېشان همنوا نهٔ وو ستا یادونه
مست غمونه وو پهٔ لار باندے روان وو

7.02.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسانوي خیال

یوه ورځ پهٔ روڼ سحر
تېرېدم پهٔ یوګودر
هغه کنده کنده لار
هغه کاڼي کاڼي غرونه
ټوپک لاس کښې ښکار پهٔ نیت
وم روان پهٔ حقیقت
یوه چهترۍ راسره لاس کښې
یو دوربین مې وو پهٔ غاړه
داسې خړه غونډې ورځ وه
پهٔ آسمان توره وریځ وه
چنارونه پهٔ ګډا وو
شنو مماڼو وې سندرې
نرمه نرمه شان هوا وه
ډېر دلرې تندرونه
غورځېدل سپینه بربښنا وه
خو زهٔ بیا پخپل نیت ټینګ وم
تلمه لار مې لنډوله
زوړ ناستې مې یادېدلو
ما وې لږ به یاد تازه کړم

د هوسۍ کورته به ورشم
مشغوله به ورسره وکړم
بل زهٔ هم کورته راغلې
څهٔ د ډېرې مودې پس یم
د وختونو پهٔ درک یم
د ډوډۍ پهٔ تکل ورک یم
پهٔ دې خیال کښې ومه تلمه
خپل نظر راځنې ورک وو
څهٔ یادونو وم اخیستی
څهٔ وختونو افسانې وے
د خپل ځان سره اخته وم
دګرېوان سره اخته وم
چې مې پښه کله تیندک شوه
لږ پهٔ هوش شوم رابېدار شوم
یو خواه بل خواه مې نظرکړو
چې لږ پورې خواته ګورم
،، ما دغرهٔ هوسۍ غوښتلې
چې د خیال پهٔ هوسۍ پېښ شوم ،،
نو زار وینم چې څهٔ وینم
دواړه سترګې که کړم پټې
هم نو بیا یې له ښهٔ وینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه سپوږمۍ پهٔ بام ولاړه
دځوانۍ پهٔ بام ولاړه
د وطن پهٔ کوهِ کاف کښې
ښاپېرۍ پهٔ بام ولاړه
کله کله پهٔ سندرو
کله کله پهٔ خبرو
کله یار ته دعاګانې
کله مستې ښېرې ورانې
د دیدن یې ارماني ده
پهٔ سرهٔ اور یې زندګي ده
د نظر د سوال لمن کښې
د دې برخه جدایي ده
نو ما ځان کړو ناخبره
پټ یې بل لورته روان شوم
د هوسۍ پهٔ ښکار پښېمان شوم
پهٔ دې وخت کښې باران راغې
ما چهترۍ کړله راخلاصه
تولې ترې هم لمدې شوے
د خوئېدلو هم خطره شوه
خو ما هم توکل وکړو
پهٔ مزه مزه ورتلمه

چې لږ نور هم ورنیزدې شوم
نو یو بوټې ته تکیه شوم
دوه غوږونه مې ځلور کړل
دوه مې نور هم پهٔ ځان پور کړل
وایې
جانانه نن خو راخطا شې
او چې لمده خوشته دې غېږې ته درشمه
ما وېل دومره زړګی مهٔ خوره
دا ارمان به دې پوره شي
دا ګیلې مانې دې ختمې
دا میئن زړهٔ به دې سوړ شي
پهٔ دیدن دې زړګی موړ شي
د خپل خیال پهٔ لمن نغښتې
له د ځان سره اخته وه
د یادونو د عمرونو
د جانان سره اخته وه
ناګهانه مې ورټوپ کړهٔ
ما وې دا څهٔ وایې څوک یې
دواړه سترګې مې یې پټې
څهٔ پهٔ خپل نرې ښادر کړے
وارخطا شوه بوږنېدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وره سپینه خولګۍ یې
بس ژاړا ته جوړېدله
لوپټه مې ترېنه لرکړه
ښکلې سترګې یې ښکاره کړې
له مېږي مېږي کېدلې
څۀ پۀ سپینو سپینو ګوتو
یې څۀ رو رو سولوَلې
چې یې اولیدم توبه شه
سره غوټۍ پۀ غړۀ کښې واه شه
,, وې دا تۀ یې ، دغه تۀ یې ,,
پۀ تعجب سره یې اووې
ما وې زۀ یم ستا جانان یم
ما وې زۀ یم ستا ارمان یم
پۀ جامو کښې نۀ ځائېدله
پۀ دیدن نۀ مړېدله
د وصال تندې اخیستې
له فراقه جل وهلې
وېل یې دلته ښنګه راغلې
بیا دې ښنګه اولیدمه
ما وېل تۀ خو بس سپوږمۍ وې
پاس پۀ بام چې ځلېدلې

ما به خود هم تۀ لیدلې
دا خبرې مو کولې
چې باران هم پۀ شېبو شو
د چهترۍ نه قیصه لاړه
د ږلۍ باران شورو شو
ټول وطن اوبۀ اوبۀ شو
فضا یخه شوه ساړۀ شو
ما وې څه بس دې چې درومو
ګنې زړونه خو مو نۀ ځي
خو څۀ وکړو مجبورې شوه
دا سیلۍ هم راشروعې شوه
خو لېواله د دیدن وه
پۀ دیدن نۀ مړېدله
بس اخبر یې مجبورې شوه
ځنګېدلې پۀ مړو غړو
راغله ښنګ ته لاس یې راکړ
بس روان شوو تللو تللو
چې د کلي خواته راغلو
ماوې بس دې رخصت راکړه
مړې مړې اوښکې یې راتوئ شوې
زما زړۀ یې هم راډک کړو
هغه خپل کوره ته لاړه
پرېشان خپل کلي ته راغلم

د لیکلو تاریخ : 2006

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دا چې سپرلے وغزيږي بيا
شين خادر به وغوړيږي بيا

بيا به دا زړې مېخانې خلاصې شي
مست رندان به وځنګيږي بيا

شېخه! که يې مړه مړه درته وخندل
پته به دې اولګيږي بيا

يخ شمال به اولګي نرې نرې
يخ باران به اوريږي بيا

امن ازادي د ژوند رنګونه دي
ياره که خوک وپوهيږي بيا

حق د تبسم دې هر مخ ومومي
نه چې چرته وژاړيږي بيا

بيا به شي فضا ټوله خوشبو خوشبو
هر نفس به وموسيږي بيا

شي به رواني پېدا سيندونو کښې
شني وياله به وبهيږي بيا

بيا د شنو پټو په غاړو کښې
شنه غانټول به وټوکيږي بيا

شي به د وحشت ګرېوان تنې تنې
لاس به ورته ورسيږي بيا

وريځې به د امن په وطن راشي
لوی مولا به ورحميږي بيا

دا چې د سپرلو سندرې اوواېي
څوان پرېشان به وتوانيږي بيا

21.1.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله خو جام پورته شي له خونده
ساقي هر وخت خو مستي وي او نۀ تنده

دا تۀ مرګ يې او که ژوند قيصه کړه سپينه
چې ناري درکښې د مرګ اورمه ژونده

د دې دور د انسان غمزنې سترګې
د دې دور وجود دَل د وخت پۀ ژرنده

دومره تنده خو مې شته چې دې ترمه
ګنې اوس به دې دا ټول وچ کړمه بنده

خدای کړي مينه د انسان سره پرېشانه!
له سل ميانډو نه هم ډېره پۀ خو چنده

21.1.17

د نمرود سرکشي

يوه ورځ رب اووې د مرګ وفرشتې ته
چې دهيان کړه د عبرت ډکې قيصې ته
ستا پۀ کارکښې خو روحونه اخيستل دي
د ژوندیو د ځانو قبضه کول دي
وايه رحم دې پۀ چا دے دستا شوے؟
چې دې روح ترې اخيستۀ ، زړۀ دې پرې سوے؟
دې ځواب وکړ چې زړۀ مې ډېر پرې سوزي
خو له حکمه ستا، زما سر کله خوزي
رب ترې بيا وکړ تپوس چې مګر وايه
چې دې زړۀ پرې رقيق شوے هغه ښايه
فرښتې د مرګ تسليم کړه چې ای ربه
يوه قيصه خو شته چې ډېره ده عجبه
يَوه ورځ د سمندر ارته سينه کښې
يوه کشتۍ کړله موجونو پۀ ولقه کښې
ستا پۀ حکم مونږ کشتۍ ذرې کړه
زندګي مو د نفوس خاورې ايرې کړه
خو له دې چې پکښې دوه نفوس شول پاتې
يَوه مور او بل يې زوی سپېرۀ ميراتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی چې دواړه پهٔ تختۍ د مرګ سوارهٔ وو
پهٔ ساحل له سمندره پهٔ واتهٔ وو
پهٔ نجات مې چې د دوی شو زړهٔ خوشحاله
بیا فرمان وشو له لور د لم یزاله
چې له مور نه یې روح واخله او دا پرېږده
دا ماشوم بچے یې بېرته تنها پرېږده
ستا پهٔ امر مې روح واخیستهٔ له موره
او ماشوم بچي ژړل پهٔ زوره زوره
پهٔ دې وخت کښې چې زما پهٔ زړهٔ څهٔ تېر شول
هغه هر څهٔ خدایه تا وَته برڅېر شول
ستا له حکمه روکشي شي څوک کولے
د قضا فېصله ما پهٔ زړهٔ منلے
ما چې کوم غم برداشت کړے هغه وخت وو
د ماشوم بېکسي خدایه د دهٔ بخت وو
له مې اوس د درد منظر له خیاله نهٔ ځي
هغه سوز مې د نظر له خیاله نهٔ ځي

الله اووې چې اوس واوره عزرائیله!
اوس د دې ماشوم قیصه ښه له تفصیله
ما اوبو ته حکم ورکړلو د وړلو
چې دا یوسۍ وځنګل ته د سرو ګلو

چې سوسن وي او رېحان وي خوشبويې وي
دا چې چرته د خوږو اوبو چینې وي
ما نازل کړل پرې بې شمېره نعمتونه
پهٔ دې باغ کښې د مرغو سل اوازونه
د نسرین پهٔ بستره د دهٔ خوبونه
بلا چرته کښې خفګان مصیبتونه
بیا مې لمر ته حکم ورکړو چې ای لمره!
چې شغلې دې تېزې نهٔ کړې شه خبره
بیا مې اووې چې هوا رو پرې چلېږه
وریځې تهٔ هم تر هغې مهٔ پرې ورېږه
تندرونه د اسمان مې هم خبر کړل
خزانونه مې بهار ته برابر کړل
ما د پړانګے شیدهٔ ورکړلو پرې ځوان شوو
دا ماشوم بچې پرې هسې پهلوان شوو
چې یې وخت شو د شیدو د پرېښودلو
بیا مې امر کړ جنات ته پهٔ وئیلو
پهٔ اسرارو یې خبر د پاچاهۍ کړئ
دهٔ ته ژبه هم ور زده ښه ګړندۍ کړئ
ما د دهٔ پرورش وکړو بې مثاله
لکه څنګه چې هر کار کړم د کماله
عنایات زما پهٔ دهٔ باندې بې شمېره
بې اسبابو زما لُطف مهربانې ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر دهٔ ناشکري وکړله مردود شوو
عزرائیله! دا بچې لاړو نمرود شوو
ارادې يې خطرناکې شوي بل لورته
ابراهیم خلیل الله اچوي اُور ته
بس پکار ده چې د خدای د قدرتونو
شکریه یې کړو ادا د نعمتونو
چې له مال او له دولت او له منصبه
مونږ مغرور او سرکش نهٔ شو پهٔ دې ژبه
ګني هم زمونږ انجام به د نمرود شي
دا دنیا هم اخرت به مو بې سود شي
داسې نهٔ چې د الله له نعمتونو
سرکشي واخلو او راشو پهٔ جنګونو
ورنه حشر به زمونږه خطرناک وي
دګناه ګناه عذاب به مو دردناک وي

/2/2017

سبا تګ دے

نن یو دلته پهٔ بل لوري سبا تګ دے
څه چې یاره ښهٔ وشوري سبا تګ دے

نن دې یار رانه مخ نهٔ پټوي خلقه
نن دې ښهٔ ښهٔ راته ګوري سبا تګ دے

پهٔ اوښانو باندے کتې کوّري بار دي
خبر نهٔ یې راشه وروري سبا تګ دے

بس دې خدای دې شه پهٔ لوري سبا تګ دے
بس دې خدای مې شه پهٔ لوري سبا تګ دے

که ازغي خوک د پرېشان پهٔ لار کښې کري
که خوک سرهٔ ګلونه پلوري سبا تګ دے

11.3.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړه کوشش کښې چرته ده کامیابي!!!

یوه ورځ مې
خپل د پینځو میاشتو بچی(رومي)
پۀ غېږکښې نیولے
نیرډي پۀ سپین دیوال یې
چې خپل تت عکس ولید
هغۀ کوشش وکړو چې
پۀ وړو ښکلوګوتو
خپل عکس ونیسي خو
بلا شو چرته کامیاب !!!!!

همت

هر یو غم ته سینه ارته لکه غرکا
ګذارونو ته د وخت ځان برابرکا

ځوانمردي ځان کښې پیدا کا ای پښتونه!
د بابا شمله بیا نیغه پخپل سرکا

پېنځۀ ګوتې هم وجود د موتې مومي
څاڅکی څاڅکی ګوره هم جوړ سمندر کا

چې همت او تخلیق دواړه سره یو شي
پۀ کیمیا به د وطن کاڼي سرۀ زر کا

ژوندون ډک له کړاوونو دے پرېشانه!
د همت پۀ خوی خپل زړۀ ورته د غرکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزل

هله ځئ چې ځو مزل کړو
د منزل پۀ لوري زغل کړو
یو مقام ته ورسېږو
خپل مرام ته ورسېږو
چې مزل مزل مزل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

وي که غرونه دریابونه
که سیندونه طوفانونه
که هر څومره فاصلې وي
که ساړې وي که تاودې وي
بس پۀ پاک الله توکل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

د ژوندي ضمیر خاوند شو
چې یو متهې یو مړوند شو
چې دا ُبغض کینې ختمې
کړو دا ټولې لانجې ختمې
چې دا خپل وطن موکّل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

یوه چغه د ژوندون شو
انقلاب شو یو بدلون شو
خپل حالات بدل کړو خپله
د اټک نه تر کابله
پښتانۀ خپلوکښې خپل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

خپل خوشال ابمل خان یاد کړو
اعتماد زړو کښې اباد کړو
د جمال ډېوټ مړ نۀ شي
د جلال ډېوټ خړ نۀ شي
شمع بله د محفل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

3.11.2007

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

مونږه د دوران سترګې لیدلې دي
سرې مو د ارمان سترګې لیدلې دي

زۀ وم پۀ ژړا او ژړېدم پکښې
بیا مې د خپل ځان سترګې لیدلې دي

باده سلابي مې شه پۀ سترګوکښې
تا خو د جانان سترګې لیدلې دي

نن چې د سپرلو سندرې وایو مونږ
مونږه د خزان سترګې لیدلې دي

دا چې یې ورې سترګې پرېشانې دي
دا یې د پرېشان سترګې لیدلې دي

5/2/2017

وحشته!

زما پۀ شونډو له بلا بلا سوالونه پراته
وحشته! دومره زر مې روح له وجدان مۀ تښتوه
ما خو د وخت پۀ سرو غرموکښې دي ورکړے وینې
د ژوند سپرلي مې پۀ لمبو د هجران مۀ سوزوه
زۀ لکه ذړد ځم د یوې څړيکې نه تر بلې څړيکې
تۀ مې پښوکښې زولنې د جنون مۀ شړنګاوه
پرېږده چې زه لکه د څړيکې پشان پټ بهېږم
تۀ مې د اوښکو نه تصویر د لمبو مۀ جوړوه
زۀ د ژوندون پۀ ګرمو چغوکښې یوازې خوښ یم
ودۀ پښتون د بې غمې د خوبه مۀ ویښوه
پرېږده چې ځم پخپله مخه خپل منزل ته ځمه
د وخت زلمې د طوفانونو ښخه مه یروه
زۀ ابدالي ، میرزالي خان یم داسې نور ګوره
پرون یادکړې سبق دومره زر زر مۀ هېروه
پرېږده چې زۀ پۀ مسته وینه څو جملې ولیکم
بیا پۀ تاریخ کښې د پښتون تېر قیصې ولیکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده چې ځم پخپله مخه سمې غرونه وهم
د خپل مزل په تګ و دو مرام ته ورسېږم
زهٔ چې د خپل بابا د تورې او قلم مېدان کښې
خپل پښتانه خپل دیوانه خیالونه اولړزېږم
زهٔ خپله چغه نن د ژوند د ویر نړۍ کتاب کښې
لکه بلبل دګل پهٔ شونډو باندې اوچغېږم
هر چاله ورکړمه احساس د انسانیت د خاطر
د هر چا زړهٔ کښې د هر چا پهٔ دړد کښې اوخوږېږم
لکه شپېلۍ پهٔ خیالیستان کښې د خپل سوز وګداز
شور شم پهٔ خپلې ورکې مینې پسې اونړېږم
غېږ اوکړم زهٔ د مورې مورې هر موره ویښه کړم
د بابا غېږ سره د هر بابا زړهٔ اوسوزېږم
دا چې وطن پهٔ هره لار راتوکېدلې ازغې
د دې ازغو پهٔ څوکو زهٔ لکه ګل اوغوړېږم
د شعور څاڅکې د خپل قام پهٔ زوړ کتاب پرېوځم
د ویر نړۍ کښې د تاریخ یو نوی باب پرېوځم

د خپل همت پهٔ ژوندي خیال کړم راژوندي قامونه
د ژوندي فکر پهٔ جامه کښې ورته ساه اوباښم
د قام د هر زلمي د زړهٔ نه مایوسي لرې کړم
د امېدونو د سحر ورته رڼا اوباښم
دا د باروتو پهٔ لوګو د وطن سوې تصویر
د شنو باغونو د سپرلو ورته ښکلا اوباښم
د وطن نجونو د نظر نه ورکه شوې مینه
د سور سالو د تصور خوب ورته بیا اوباښم
د نوي ژوند د تبسم نه ناخبره څانګې
د ژوند پهٔ ښاخ د موسېدو ورته نڅا اوباښم
لمر د مزدورو یتیمانو پهٔ سر اور بل کړې
زهٔ ورته سیوري د خپل سر لکه بابا اوباښم
پښتونستان خو د ایشیا د وجود زړهٔ بالهٔ شي
پریشان! پښتون ته به اخېر دغه وینا اوباښم
تاریخور قام یو پاتې نهٔ یو خو همت پکار دے
خپله کښې یو مُتهې کېدهٔ دي محبت پکار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بې سببه مې قلم پورته کړو
له ډېرکربه مې قلم پورته کړو

خود د مکتب خاوند خلاف د قلم
له دې مکتبه مې قلم پورته کړو

لاړي وړے نوري د اظهار دپاره
د شعر پهٔ ژبه مې قلم پورته کړو

د چا تقلید ته مې اونهٔ کتلو
له خپل قالبه مې قلم پورته کړو

خدای دې زما مطلب پورا کړي پرېشان!
چې بې مطلبه مې قلم پورته کړو

23/12/16

د مولانه عبدالقادر خټک پهٔ کلام زما تضمین

نابودي د خزان راغله دګلشن پهٔ ګردون هسې
لکه یار ستمګري کا په داخل د لړمون هسې

دا خو زهٔ دستا پهٔ عشق کښې پهٔ دوه رنګه خرګندېږم
ګني ښهٔ دي پهٔ ظاهر کښې درون هسې بیرون هسې
دا د ښکلیو ناداني ده چې غرورکا پخپل حسن
چې ئې خط پهٔ مخ زرغون شي د ښائیست دے افسون هسې
وعده مهٔ وکړې دلبره چې یوځل پرې بیا څوک خوار شي
خوب د سترګو مې تاله شو د زړګي مې سکون هسې
لکه څنګه چې دے ورځې نن د شپې لمن نیولے
د خوښۍ دے د غمونو سره یاره تړون هسې
د سبا پهٔ طمع ناسته په نیمګړې سبا نشته
لکه نن پهٔ تېرېدو دے پرون تېر وو پرون هسې

ستا وشعر ته ئې شعر اووې پهٔ پښتو عبدالقادره!
پهٔ پیرغرکښې هم پیدا شو دا دې بل یو پښتون هسې
10/1/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې تهٔ ماپهٔ دې قصه آشنا حېران پرېږدې
دا زهٔ او تهٔ خو لکه ځان يو چې تهٔ ځان پرېږدې

ښند دې لمدو زلفو ته ورکړو بيا محل ته لاړې
خپل خوار مئن پهٔ نيمه شپه كښې پهٔ باران پرېږدې

خواهش مې وو چې يوسم يارته نن د ګلو امېل
خوار شې غربته تهٔ پهٔ زړهٔ باندې ارمان پرېږدې

زما جانانه تهٔ به ما لكه جانان پرېږدې
وطن جانان دے تهٔ چې خپل وطن جانان پرېږدې

پهٔ دې به خوښ وے چې خپل حسن پهٔ پلو كښې پټ كړے
كه پهٔ دې خوښ ئې چې پرېشان ځان ته حېران پرېږدې

21/1/17

تر يو جهان ئې ګوره بل جهان دے هسې لوی
دا ځكه چې بې شكه د دهٔ شان دے هسې لوی

پهٔ دې نظام كښې شته دې د قامت لوی وجودونه
پهٔ زمكه لكه مونږ ته چې اسمان دے هسې لوی

ژوندون ددې دنيا خو لكه ډېرې شپې او ورځې
د ژوند هغه دنيا كښې خو يو آن دے هسې لوی

ازل نه تر ابده د آدم نه تر دې دمه
د خدای تر تصوره دا داستان دے هسې لوی

كارونه دي د عقل يه د ډېر جنون پرېشانه!
انسان چې څومره رسي تر خپل ځان دے هسې لوی

24/1/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

چې طلب ئې کوي دا حق د هغو دئ
د جمال کور د جمال د لېونو دئ

د ژوند مست سمندر بل چرته بهيږي
دا دنيا خو د مړګ کور د مېلمنو دئ

که هر څو ئې ده کوځه دګلو ډکه
د دلبر کور ته مزل په سرو ازغو دئ

ستا پرده کولو ډېرې پردې لرکړې
ښکاره مهٔ شه که دې مخ پټ پهٔ پردو دئ

له نظره سرګال مهٔ يرېږه ياره
پرېشان کړې تاته کر د سپلنو دئ

2017

○

پهٔ نرګس پسې بيماره لونګينه
ای زما زړګيه خواره لونګينه

سم ځنګېږمه پهٔ لاره لونګينه
ستا د سترګو له خماره لونګينه

خبر نهٔ ئې ای زما ياره شېرينه
لاس اخيستي مې له کاره لونګينه

يارانه راسره وکه غنمرنګه
زندګي مې شوه بې ياره لونګينه

جولۍ ډکه ئې دګلو نه ګلرنګه
پرېشان راغی له ګلزاره لونګينه

2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

مرګـــی خـــو حـــق دے چـــې مرګونـــه نـــهٔ وے
ژونـــدون بخښـــل وے چـــې قتلونـــه نـــهٔ وے

دغـــه لاســـونه پـــهٔ نکریـــزو ســـرهٔ وے
پـــهٔ وینـــو ســـرهٔ دغـــه لاســـونه نـــهٔ وے

تورســـرۍ ښـــکلے پـــهٔ خـــالونو ښـــکاري
پـــرې دا د ظلـــم پرهارونـــه نـــهٔ وے

دا مرغکـــۍ خـــو د اللـــه ثنـــا کـــړي
مـــات ئـــې ښـــکاري دا وزرونـــه نـــه وے

د هـــر ژونـــدي پـــهٔ غـــم پرېشـــان دے پرېشـــان!
چـــې ئـــې نیمګـــړي ارمانونـــه نـــهٔ وے

2017

○

ای وایـــه تـــر اوو أســـمانو بـــره ســـمندره
بهېـــږې روان چرتـــه یـــې بـــې ســـره ســـمندره

تـــهٔ نـــهٔ هـــیڅ بهـــر د یـــوې ذرې تـــر ســـینې کلـــه
هـــر څـــو د تصـــور ځنـــې بهـــره ســـمندره

دســـتا پـــهٔ ســـینه کیـــږي مزلونـــه د پیړیـــو
د خپـــل وجـــود پـــهٔ تـــال کښـــې ای ژوره ســـمندره

تـــهٔ مســـته روانـــي ئـــې پـــهٔ جهـــان کښـــې د نورونـــو
تـــهٔ نـــهٔ ئـــې پـــهٔ کـــوزه کښـــې ســـمندره ســـمندره

پرېشـــان دې لاهـــو کـــړے نـــن د کېـــف پـــهٔ ســـمندر کښـــې
د دغـــه کېفیـــت نـــه نـــاخبره ســـمندره

21/5/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خيال مانۍ دې چې نسکورې نهٔ شي
ور د توبې انسانه! پورې نهٔ شي

د دولتونو وړيه نفسه زما
له وجود دا لمبې درپورې نهٔ شي

دا زهٔ او تهٔ چې پکښې مست ګرځېږو
د دې ګلشن علامې نورې نهٔ شي

ترهغې زلفې به ئې غوړې نهٔ شي
ترڅو چې دا څنې ئې سپورې نهٔ شي

پهٔ رڼا ورځ ميدان ته راشه اشنا
پهٔ تورو شپو پرېشانه! تورې نهٔ شي

21/5/17

راځۍ چې ببرته انسانيت معراج ته ورسوو
لکه باچا ئې چې خپل تخت وتاج ته ورسوو

پهٔ دين کښې شته د هرې نوې خطا خپله سزا
نهٔ چې مونږ هرګناه زاړهٔ رواج ته ورسوو

د خپل ، پردي د ښهٔ او بد سترګو ته اونهٔ ګورو
خپل خبر ښېګړه مونږ غريب محتاج ته ورسوو

اى نړيوالو بس راځۍ چې پهٔ يوه خلهٔ شو ورته
پهٔ زور د امن د جنګ راج تاراج ته ورسوو

پرېشانه! مونږه د قاتل پهٔ باب غندنه وکړو
د مقتول غږ د نړۍ هر سماج ته ورسوو

2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې سم ګرانه دستا محبت کړے
هر ستم ته مې ژړا د منت کړے

راز د مینې مې رښتیا چې پټ ساتلے
که اقرار د محبت مې جوت کړے

که هر څو یم د خلوت په انډرون کښې
تماشه مې د بیرون د جلوت کړے

ما خو تش لتانه ست کړے دے ښکلیه!
ما چې کله هم دستا څخه ست کړے

دا کوم باد دے ای پرېشانه! رالوتے
چې مشال د محبت ئې دے تت کړے

2017

شېخ ته!!!!!!

شېخه دا ستا د خلوت د جنتونو قیصې
دغه د حورو د غلمانو د خوبونو قیصې
دا د خیالي جنت د شرابو د سیندونو قیصې
محض ستا د زړهٔ د خوشحالیدو دپاره ښې دي
خو!!!!!!
خو د جلوت د ژوندانهٔ پهٔ سرهٔ میدان کښې
د انسان د هستۍ د زوال او ظلمتونو قیصې
او د معصومو شونډو د ژړا
د تورسَریو د بېوسۍ او فریادونو قیصې
ستانه ستا د خیال جنت
ولې نهٔ کړو هېر توبه!!!!!!!!!!!!!!!!

2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشــه ملاجانــه! د جنــت قيصــه يوخواتــه کــا
غـــوږ دې د دې دور د انســـان ځوروژړاتــه کــا

وېـش د غريبـانو د حقونـو درتـه ګـران شـولو
پاڅه اى غټ خېټيه! خو نيم ځانته او څه ماته کا

مـا سـره دې ژبـه د نـن کـړې وه پـهٔ سـرو شـونډو
خلـهٔ مـې د نـن راکـړه د سـبا قيصـې سـبا تـه کـا

دا زمانـــه کلـــه د رازونـــو جهـــان پېژنـــي
سـر دې سـلامت شـه چې خلوت قيصې بېديا تـه کـا

راشـه اى پرېشـانه! چـې جـوت راز درتـه اوښـايم
غــم د عقبــا واخلــه د دنيــا کاروانــه شــاته کــا

2017

بيــا مغنــي چــې پــهٔ نغمــه د ســحر لاس کــړ
خـــوږمن زړهٔ مـــې پـــهٔ ثنـــا د دلبـــر لاس کـــړ

د حـــرم پيـــران بيـــا رقـــصِ جمعيـــت کـــا
د وحـــدت اثـــر ئـــې بيـــا پـــهٔ ځيګـــر لاس کـــړ
نـــوي څـــهٔ دي دا زمـــا پـــهٔ ســـرهٔ جنـــون کښـــې
پـــهٔ شـــکرو دې د شـــونډو خـــوګر لاس کـــړ
مـــا پـــهٔ دومـــره بېـــدردۍ وو کلـــه ښـــلي
تـــا پـــرې شـــېخه نـــن زمـــا نـــه بهتـــر لاس کـــړ
ســـتا د خيـــال پـــهٔ ســـيند مـــې کلـــه زړهٔ اوبـــهٔ ښـــي
ســـاقي مـــا د يـــار د عشـــق پـــهٔ بحـــر لاس کـــړ
دا چـــې برنـــد دي شـــول بانړهٔ تـــهٔ څـــهٔ پـــوهېږې
تـــورو ســـترګو دې اشـــنا پـــهٔ خنجـــر لاس کـــړ

بلبلانـــو پـــهٔ ګلشـــن کښـــې نغمـــې بـــس کـــړې
ځـــوان پرېشـــان چـــې پـــهٔ نغمـــه د هنـــر لاس کـــړ

/8/2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا مونږ پهٔ کږو لارو هم سم کوو مزل
همېش روان وو ځکه کم کوو مزل

يو څوک د حسن لمر راته د بام څخه راګوري
تهٔ څه د لارې ملهٔ! مونږه کم کوو مزل

مونږ ستا پهٔ شاني شېخه چرته هسکه غرې وړې شو
چې خم وخمار نشته ځکه خم کوو مزل

همته! منزلونه پهٔ مزل باندې لنډېږي
منزل قدم قدم دې که قدم کوو مزل

د دور د انسان غمژنو سترګوکښې پرېشانه!
غمژن غمژن له دږده لکه نم کوو مزل

10/9/17

زهٔ خپله نشه لرم زهٔ سرې سترګې پښتون يمه
توري سترګې هم لرم هم شنې سترګې پښتون يمه

ما ډېر څه زده کړي دي د وخت د ناکړدو څخه
نن سبا يو دوه ځلور زهٔ درې سترګې پښتون يمه

يو خوا مې جمال ګوره او بل خوا مې جلال ګوره
ښکلې يم ښاغلې يم او مړې سترګې پښتون يمه

دا خو بلبل شوې يم زهٔ پهٔ پردو خلو باندې
بد بد راته مهٔ ګوره زهٔ ښې سترګې پښتون يمه

زهٔ پرېشان محسود يمه ، زهٔ محسود پښتون يمه
زهٔ که بدل شوې زاړې سترګې پښتون يمه

20/9/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نه پهٔ تول وو نهٔ پهٔ تله پوره
نن هغه څوک شول سل پهٔ سله پوره

د الله ذات دے تل تر تله پوره
غریب انسان دے چرته کله پوره

هر یو تعمیر غواړي همت لالیه!
نه به شي چرته هیڅ پخپله پوره

چې د ازغو لښکرې تاو شوې درنه
اوس پهٔ رښتیا شوے زبېره ګله پوره

د کلي خلک وو ټول غوږ پرېشان ته
خوار شې غزله! تهٔ شوې څله پوره

24/9/17

روماني غزل

سره ښکلے ځواني دې د لیدو سره جوړیږي
ځوان ځوان اننګي دې د کتو سره جوړیږي

هر څوکه جانان مې د شپېتو شو خو جانان دے
نه به وایم دا چې د ویشتو سره جوړیږي

څاڅکي د ګبین دې د بانهو نه څاڅېدلے
غونډه منډه خلهٔ دې د غوړو سره جوړیږي

یه پښتنې تا چې له ساړې چینې راوړې دے
ډک منګے دې واخلمه د څکو سره جوړیږي

دا چې ما پرېشان درته پهٔ لاسوکښې نیولي دي
دا د خیال ګلونه دې کمڅو سره جوړیږي

26/9/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام   حضرت سلطان باهو   (فارسی)

ببازی عشق میبازم دل و جان رافدا سازم
بدم منصور می نازم خود را فدا سازم

عجب وقتیست ای یارانو اگر باشید غمخواران
شوید آگاه دلداران که من خود را فداسازم

بزلف یار دل بستم به بستن دل چنان مستم
دو عالم رفت از دستم کنون خود را فدا سازم

زَ درد دل چنان خستم زجان هم دست خود شتم
کنون از دردِ دل گفتم که من خود را فدا سازم

فدا سازم وگر باری سر خود رابدلداری
چه خوش باشد نکوکاری که من خود رافداسازم

منظوم ترجمه   پښتو   پرېشان محسود

زه د عشق پهٔ سر بازۍ کښې د خپل ځان ځنې تېرېږم
د منصور غوندې پهٔ عشق کښې پخپل ځان باندې نازېږم

دا لمحه څه عجیبه ده ، که څه یۍ ای یارانو
شئ خبر پهٔ دې خبره د خپل ځان ځنې تېرېږم

زما زړهٔ د یار د زلفو اسیرۍ کښې هسې مست دے
لاس وینځلي له عالمه د خپل ځان ځنې تېرېږم

زهٔ د زړهٔ له دړده هسې زخمي شوے چې اوس مرمه
اوس د زړهٔ و دړد ته وایم د خپل ځان ځنې تېرېږم

د دلدار پهٔ در کښې بیا یوځل خپل سر قربانوومه
څومره ښه به دغه کار وي د خپل ځان ځنې تېرېږم

2/1/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام علامه اقبال (فارسی)

از دیر مغان آیم بی گردش صهبا مست
در منزل لا بودم از باده الا مست

دانم که نگاه او ظرف همه کس بیند
کرداست مرا ساقی از عشوه و ایما مست

وقت است که بگشایم میخانه رومی باز
پیرانِ حرم دیدم درصحنِ کلیسا مست

این کارِ حکیمی نیست دامانِ کلیمی گیر
صد بنده ساحل مست یک بنده دریا مست

از حرف دلاویزش اسرارِ حرم پیدا
دی کافرکه دیدم در وادی بطحا مست

سینا است که فاران است؟ یا رب چه مقام است این
هر ذره خاک من چشمے است تماشا مست

منظوم ترجمه پښتو پرېشان محسود

زه له مغان راغلم په تلاش ددې صهبا کښې مست
وم د لا منزل کښې په شرابو د الا کښې مست

پېژنم چې هغه هم د هر يو چا ظرف پېژنی
زه که خپل ساقی کړمه په ناز او په ادا کښې مست

وخت دے مېخانه چې د رومی دوباره خلاصه شی
ما پيران ليدلی د حرم په کليسا کښې مست

کار د عقل نه دے د رهبر لمنه ونيسه
سل کسان په غاړه د ساحل يو په دريا کښې مست

نن ئې پيدا کيږي له خبرو د حرم قيصې
هغه د پرون منکر په وادئِ بطحا کښې مست

دا سينا فاران ده؟ که ای ربه کوم مقام دے دا
ټول وجود مې سترګے دے دستا په تماشا کښې مست

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا او قسمت

دا خو بس دنیا ده چې ځوک کورته او ځوک ګورته ځي
ځوک د زمکې تل ځوک د اسمان په لمن پورته ځي

دا خو بس دنیا ده ، ځوک په بره پاس اسمان ته ځي
ځوک د سمندر سینه کښې ځوک مېنځ د طوفان ته ځي
ځوک لکه مجنون خیرے ګرېوان و بیابان ته ځي
ځوک د مریخ لار واخلي او ځوک سپوږمۍ جانان ته ځي
ځوک تش کهنډراتو او ځوک ښکلي ګلستان ته ځي
ځوک پهٔ خوب اودهٔ پراتهٔ او ځوک سر د کاروان ته ځي
ځوک پوله پټي ته ځوک سحر وختي دکان ته ځي
ځوک د مرګ تختې ته د جلاد سره زندان ته ځي
ځوک د رب په لوري او ځوک غېږے د شیطان ته ځي
ګل په لاس کښې واخلي ځوک ټوپک مرګِ انسان ته ځي

دا خو بس دنیا ده چې سپرلے شي خزانونه شي
کله رونړ سحر شي کله رنګ تور ماښامونه شي
کور کښې دچا شمع دچا خونه سرهٔ اوورونه شي
ځوک شي د پستۍ پهٔ رَو دچا لوړ مزلونه شي
لار د عقل واخلي ځوک مجنون پرے ګرېوانونه شي
ځوک شي د امېد غلام د چا پوره خوبونه شي
چاته ګوهر خاورے چاته خاورے سرهٔ لالونه شي
ځوک معذور پېدا شي تر خپل ځان ئې طوافونه شي
دلته د غریب پهٔ سر هم خاورے انبارونه شي
بس دغه نظام کښې څهٔ خبرے څهٔ رازونه شي

دا خو بس دنیا ده ، یَوه ورځ به انقلاب راشي
صورته اسرافیل به پهٔ ښهٔ حکم پهٔ شتاب راشي
غرونه به وړۍ شي پهٔ هر څهٔ به تور سېلاب راشي
هیڅ امکان به نهٔ وي چې په زمکه بیا شباب راشي
ورځ کښې د محشرورځ به د هر چا حساب راشي
وخت به د مولا سره د سوال او د ځواب راشي
برخه کښې جنت د چا پهٔ حق کښې به عذاب راشي
ځوک به خوش قسمت ځوک به بد بخت خانه خراب راشي
مونږ له شفاعت له به نبی اکرم جناب راشي
ژوند به سمندر شي که صدۍ لکه حباب راشي

23/12/16

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن ئې پېمان د پېمانې کړے دے
ځکه مې نیت د مېخانې کړے دے

دلته که تېنګ کړے رباب دے خدایه !
هلته آواز هم توراني کړے دے

پوره تحریر د سر په وینو سور دے
پرې اثر خپلې سرنامې کړے دے

کړم د تنزری آوازونه ځکه
چې مې ارمان د ویرانې کړے دے

که کائنات ته وم په ځیر پرېشانه!
ما تصور د حېرانې کړے دے

12.11.17

والوتے کونترې په هوا کښې
خلاصې کړې وزرې په هوا کښې

مرګ به درپسې تر آسمان ورسي
واغوندې که زغرې په هوا کښې

راغللو په زمکه پښې ئې کېښودې
ووئې کړې خبرې په هوا کښې

امن او سپرلے جوړه راغلی دي
اووایه سندرې په هوا کښې

لاړمه پرېشانه ! مسافر شومه
لاړم لرې لرې په هوا کښې

13.11.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د فطرت پهٔ رنګینیوکښې یم
زهٔ د حېرت پهٔ رنګینیوکښې یم

ای د وحدت د فلسفې یقینه!
که دکثرت پهٔ رنګینیوکښې یم

دکائنات پهٔ تصور کښې خدایه!
ستا د قدرت پهٔ رنګینیوکښې یم

پهٔ یَوهٔ بوتې کښې همه رنګونه
د دې نُدرت پهٔ رنګینیوکښې یم

خدایه پریشان له خپله عقله باغي
ستا د وسعت پهٔ رنګینیوکښې یم

بې زړه طبیب ته مې زخمونه د ښودلو نهٔ دي
هو دې غریب ته دا حالونه د وئیلو نهٔ دي

پهٔ هر صورت ئې ځان ته هره ناروا روا کړه
د شیخ خبرې دي که هر څو د منلو نهٔ دي

دا کوم خویونه چې جانانه تهٔ پرې فخر کوې
زما پښتون ضمیر کښې هرګز د ستائیلو نهٔ دي

رنګین ګلونه پهٔ فطرت کښې تش ګلونه نهٔ دي
دا دجمال سیورې د هر چا د لیدلو نهٔ دي

د خدای پهٔ ګونګ مخلوق د رحم پیمانه پریشانه!
اوکه پما شي د دوئ غوښې د خوړلو نهٔ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا ماښام شو ساقي
مست دې خیام شو ساقي

پهٔ ما دې پام شه ساقي
پهٔ تا مې پام شو ساقي

هله چې کړنګ وهي جام
صبر تمام شو ساقي

د ستا به کام شي ساقي
زمونږ ناکام شو ساقي

پرېشان باچا شو د خیال
خیال ئې غلام شو ساقي

28.11.17

((لنډ شعرونه))

د روښاني فکر خاوند
(پیر روښان)

پهٔ سماع او پهٔ سرود یې رندان مست وو
د خوارې مینې پهٔ درود یې رندان مست وو
د روښان د روښاني فکر عرفان وو
چې له ذوقه پهٔ دې دود یې رندان مست وو

شاعر د هوا لاس

څومره حساس یم
همه حواس یم
دا چې شاعر یم
د هوا لاس یم

دوه شعرونه

ځان ملنګ کړه پهٔ کوخه کښې د شاهانو
ملنګ هیڅ شه پهٔ دربار د ملنګانو
چې حصول یې تل د سپین مخ د رڼا کړو
سرې لمبې شوے پهٔ نصیب د پتنګانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې

ستا سترګې مې په سترګو کښې نن سترګې کيږي
دا ځکه مې جانانه سترګې غبرګې غبرګې کيږي
لَشې لَشې نشه مې په رګونو کښې بهيږي
بانۀ مې نن د چا په زړۀ کښې درګې درګې کيږي

لېونې خيال

دا يار راغلو په مخه که تول نور راغې په مخه
يو خوب وينم په وينه کوهِ طور راغې په مخه
د رنګ او د رڼا په مخ يې وکړے غزونې
دا خيال مې لېونې لکه منصور راغې په مخه

دوه شعرونه

چې وچا لره مې زړۀ په صبر شين شي
هغه څوک د بل د زړۀ په تخت نشين شي
په وجود يې لکه باز د جګو غرونو
اې بچيه که دې فکر د شاهين شي

مجبور احسا س

په کومه مخه د حالاتو زور اخيستې يمه
د خړو خاورو د جذباتو زور اخيستې يمه
چغې وهم خو اې پرېشانه وزر نۀ غزَوم
د چا دګل مخ احساساتو زور اخيستې يمه

دوه شعرونه

نن يې زمونږ په مخکښې دواړه سترګې پټې شولے
هغه، چې مونږ ته به يې تول عمر ښودلے لارے
مونږ د طلب او د مطلب په لارو نۀ ځو پرېشان!
زمونږه لارے د خلوص ډکې سپېڅلے لارے

د هجر شپې

سترګے ډکے شي له اوښکو په ژړا شي
ستمونه دې جانانه چې سپواشي
ستا د يو نظر ليدو په طمع طمع
څۀ د هجر بلا توري شپې رڼا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شعرونه

تللي پلونه پهٔ دي لار د قافلې دي
دغه پلونه د سردار د قافلې دي
نهٔ منزل ورته معلوم وي او نهٔ لاره
داسې خلک مو سالار د قافلې دي

د يارانو ياد

چې خوارهٔ خوارهٔ ياران د چا جدا شي
د محفل شمع به څهٔ د چا رڼا شي
د فراق بې واره وار مې وار خطا دے
هر يو وار مې هر يو وار ته وار خطا شي
څهٔ پهٔ يادکښې د خوارو خوارو يارانو
د خيالونو دنيا لاړه شي فنا شي

ګيله

ياره بس د خپل قسمت نه مې ګيله
ګويه ستا خوګنې مينه راسره ده
د زړګي تاودهٔ زخمونه پرې خاتمه
د قلم ژبه مې بيا پهٔ وينو سره ده

د جذباتو حادثې

دا زما د تخيل د راز چپې دي
دا زما د تخيل د بام قيصې دي
اې زاهده ستا نه هسې وار خطا دے
دا خو هسې د جذباتو حادثې دي

ژوند

عجيبه د ترپ ژوندون دے
د بانړو د رپ ژوندون دے
دازغو پهٔ لار مزل دے
د ترپ تړپ ژوندون دے

ميئن

ميئن لکه شب ګرد پهٔ توره شپه چې شب ګردي کا
څهٔ نياز دے چې خپل داغ يې د سينې شب افروزي کا
نياز نشته که ميئن ته پهٔ لاس ور نهٔ شي زلفينې
پتنګ ګوره پهٔ شمع بې پروا جانګدازي کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعه

پهٔ صورت ښکلې ښائسته ده سمن رویه
پهٔ سیرت توره بلا ده دل سنګینه
یَوه ورځ به مې زړهٔ وچوي ای پرېشانه!
خدای چې راکړو ډېر ارمان او ډېره مینه

شاعر ته

راځي چې د بل لوري دا تراشلي ملغرې
تهٔ بیا څهٔ ګوتې شمېرې پهٔ کلام پسې شاعره
نغمې دې له ازله په سرشت کښې زېږدلې
که بله بهانه کړې پهٔ الهام پسې شاعره

د نقیب پهٔ مرګ

تهٔ شوې د دې خاورو او که ستا شوې دغه خاورې
پوی نهٔ شوم خو بار شولې د خاورو سره خاورې
ولې مرور وو دا خاکي وجود له خاورو
چا کړلې د خاورو سره دلته پخلا خاورې

د جمال مېخانه

وایه خومره رندي وکړم د جمال د مېخانې نه
نن پهٔ مونږ نوازش شوې د جلال د مېخانې نه
ما د زړهٔ وینې ورکړې د احساس له برکته
دا مستي زما پهٔ شعرکښې د خپل خیال د مېخانې نه

دري شعرونه

چې نهٔ مې سوال نهٔ مې توبه قبلېږي
دا کوم ګناه مې د ځوانۍ ژړوي
سینه خالي زما د غم نه نهٔ ده
څوک خو به وي چې مې زړګې ژړوي
د چا کمې محسوسوم پهٔ شدت
پرېشانه! ما که پسرلې ژ ړوي

د زړهٔ خارو

لکه پېغله په شباب کښې شي اېساره
یه نغمه لکه رباب کښې شي ایساره
نن زما د زړهٔ خارو هسې مزل کا
پهٔ دې نوي تګ به ما نوې پاګل کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اذیت

لکه بلبل کړم ریاضت د ژړا
کړم بیا په اوښکو عبادت د ژړا
وخت څۀ په داسې اذیت کښې پرېښوم
ماله یې رانۀ کړو فرصت د ژړا

دوه شعرونه

تورې زلفې یې د سپین مخ نمائش کا
د قمر په دود په وریځ کښې زیبائش کا
ښاپیرۍ دې وي تل ځوانے ای پرېشانه!
چې د ښکلو ښاپیریو افزائش کا

درې شعرونه

مطرب چې مست تار د ستار غوروي
ماسره پټ مرور یار غوروي
وخت د ژوندون په ژبه خلۀ لګوي
دوه یاران څومره په رفتار غوروي
مضبوطوي مې جذباتو ایمان
عشق مې پرېشانه! څۀ په جار غوروي

هلال

د شاعر پۀ ښکلو سترګو کښې مثال یې
ستا له سپینې کوکۍ زار شمه مشال یې
ما بغېر له دړده څۀ دي محسوس کړي
زۀ خوشحال ومه اشنا چې تۀ خوشحال یې
د پرېشان د خیال اسمان پۀ تا رنګین دے
تۀ زما د ژوند د ورکې لار هلال یې

د غرۀ ګلاب

هېر دې کړو لما څنګه د زړۀ ګلاب
سترګې دي دلبره پۀ ماستۀ ګلاب
تۀ مې تل پۀ لاروکښې ازغي شینده
زۀ به دي کرمه تل پۀ ورۀ ګلاب
دغه نزاکت دغه شوخي او رنګ
ښکلے قدرتي لکه د غرۀ ګلاب

تکل

ما خو پۀ شګو کښې ژوندون کړے دے
پۀ صحراګانو کښې مې یون کړے دے
زۀ خو د وخت غرمو سېزلے یمه
نۀ مې ارام نۀ مې سکون کړے دے
ما خو د خپل ځان تکل نۀ دے کړے
تل مې اشنا دستا لټون کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شعرونه

توره تهٔ کړے، ډهال دې زهٔ کړم
وبال تهٔ ، جنجال دې زهٔ کړم
خدای دې مل شي ستا پهٔ نیکې
کمال تهٔ شوے ، مال دې زهٔ کړم

یار

راروان چې شي له ورایه
په همزولو کښې نمایه
قدوقامت به ئې څهٔ ستایم
له چنار ئې اوږده سایه
یار دې ښکلے دے پریشانه!
پهٔ هزار صفت ئې ستایه

هغه څهٔ دي؟

پهٔ یوګل کښې چې عیاں دي هغه څهٔ دي؟
دبلبل پهٔ خلې بیاں دي هغه څهٔ دي؟

داچې پټ ښکاره جوت دي پهٔ باطن کښې
په ظاهرکښې چې پنهاں دي هغه څهٔ دي؟

د انسان ژړا

یو خوا د اسان ژړا
بل خواه د جنت سودا
یوخواته رڼا تیارهٔ
بل خواته تیارهٔ رڼا

دوه شعرونه

که محبت مې درسره پیدا شي
لږ د ژوندون به مې اسره پیدا شي
زخم د زړهٔ چیرم چې سوز پیدا شي
له سوزه تکه سره نغمه پیدا شي

د غاړې هار

د غاړې هار ته هار د غاړې راوړم
ځمه وغرهٔ ته سرهٔ ګلونه شنې ممانې راوړم
پخپله هم لکه د زانې هسې زنه لري
جانان ته خوند ورکوي زانې ورته زانې راوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې شعرونه

ستا پهٔ کتو چې ګلې نهٔ ومرمه
پهٔ سرو ګولو به بلې څهٔ ومرمه
تهٔ دې مره نشې چې ښېرې مې وکړے
دې تا پهٔ ځای دې ګلې زهٔ ومرمه
مړ پهٔ فریاد فریاد کښې نهٔ شوم پرېشان!
که شومه چپ غلې به ښهٔ ومرمه

د حسن خیال

پرېږده چې ستا د حسن خیال مې تر عدنه یوسي
چې فرېښته مې د جنون روح له بدنه یوسي
دا ازلي مئن دي دا ئې کله باک نهٔ کړي
ستا له محفله که هر څو تار تار لمنه یوسي

پرېشان که څو پهٔ ژوند د زړهٔ رازونه پټ وساتي
رنځور ګلونه به یې بیا هم پهٔ مزار ولاړ وي

یو شعر:

ناخبره ښهٔ یې داسې خبر مهٔ شې
پهٔ خبرو به دې سر شي که خبر شې

یو شعر:

له خبرو ناخبر دي ځنې خلک
پهٔ خبرو به خبر شي ، که خبر شي

یو شعر:

زهٔ ګوهر یم پخپل راز کښې
زهٔ مشکنې غوندې یم

یو شعر:

ما خو سر د خپله سره اوچت نهٔ دے
تور پما باندے جانانه چې د بام ږدے

یو شعر:

پهٔ ګلشن کښې د مرغیو شورما شور وي
د بلبل پهٔ نعرهٔ سوز ،، نعرهٔ خبر ،، کا

یو شعر:

چې په خانه د زړګي اور اولګي
پهٔ مېخانه دې ساقي اور اولګي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library